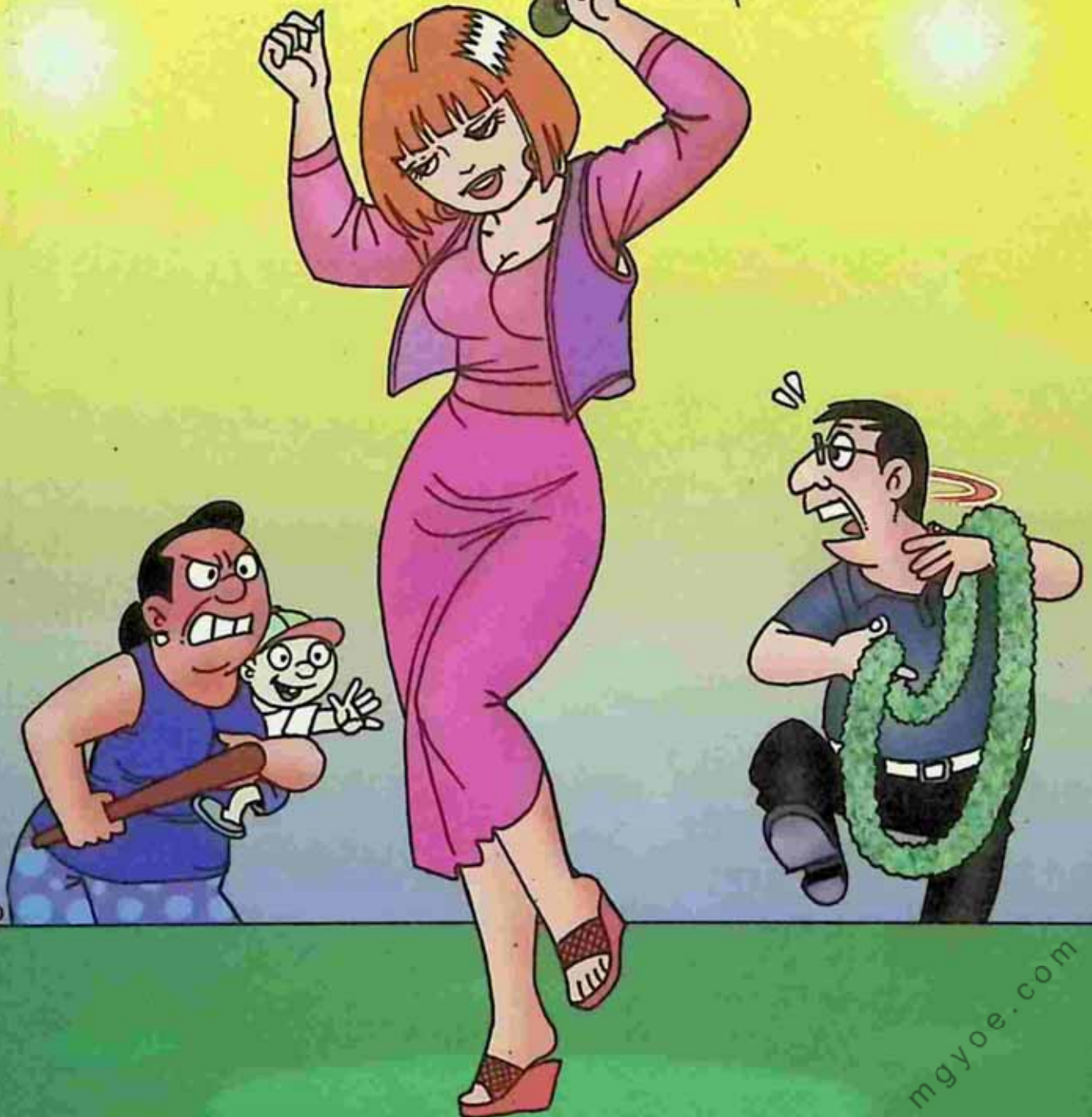

အောက်မေ့ဖွယ် ဟာသဝတ္ထုများ

(၆)

m မောင်ညစ်ကျယ်(လက်ပံတန်း)၊
 အောင်မြင်၊ မိုးဟိန်း၊ မောင်သော်ကာ၊
 သောင်းထိုက်၊ ဇင်အောင်၊
 ကြပ်ကလေး၊ မန်းတင်၊
 သော်တာဆွေ၊ သာကဒိုး၊
 မာလာ၊ ရန်အောင်၊
 အောင်ဗလ နှင့်
 ဒီကြာကွေးတို့၏
 ရယ်ရွှင်စွယ်နှင့်
 အသောအထွေထွေများ
 စုစည်းမှု (၇)

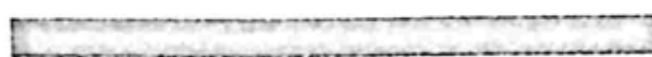
အောက်မေ့ဖွယ်
ဟာသဝတ္ထုများ
(၆)

 kls0083
 2500.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ကိုရွှေထူး
 ၂၀၁၄၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

အောက်ပေ့ပွယ်ဟာသဝတ္ထုများ(၆)
 ကြပ်ကလေး နှင့် အခြား - ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊
 စာမျက်နှာ ၂၂၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

အောက်မေ့ဖွယ် ဟာသဝတ္ထုများ(၆)

ကြပ်ကလေး၊ သာကဒိုး၊
 မောင်ထင်၊ မန်းတင်၊ သုခ၊ အီကြာကွေး၊
 အောင်မြင်၊ ဇင်အောင်၊ ကုသ၊
 ကြူမွေး၊ သော်တာဆွေ၊
 သိပ္ပံစိုးရင်၊ ကျော်အောင်၊
 ကိုကိုကြီး။

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ ငန်ပျပျကလေးဗျ	ကြပ်ကလေး	၁
၂။ ဟဲ့သေခြင်းဆိုး	သာကဒိုး	၂၀
၃။ သိကြားမင်းထိုးသောလက်ဆောင်	မောင်ထင်	၃၇
၄။ ကျူတာပေါက်စ	မန်းတင်	၅၁
၅။ လူဝင်လူထွက်	သုခ	၆၄
၆။ အပြစ်	အိကြာကွေး	၈၀
၇။ ချစ်သူကောက်တေး(လ်)	အောင်မြင်	၉၀
၈။ ပြီးတော့ ကြောင်ကို ယူပါသည်	ဇင်အောင်	၁၀၀
၉။ အောင်သွယ်မလုပ်လို့	ကုသ	၁၁၅
၁၀။ ငမ်းသူနှင့်လှသူ	ကြူမွှေး	၁၂၁
၁၁။ ဒံ-တျံ-ဒံ	သော်တာဆွေ	၁၆၇
၁၂။ အရှုံးနှင့်အမြတ်	သိပုံစိုးရင်	၁၈၆
၁၃။ အဆွယ်ကောင်း	ကျော်အောင်	၁၉၉
၁၄။ သုံးရပ်ပညာ	ကိုကိုကြီး	၂၁၃

mgyc.com

mgyc.com

ငန့်ပျပျကလေးပျ

ကြပ်ကလေး

လူပျိုကြီးကိုသင်းခိုင်သည် အိပ်မက်ကိုတွေးတွေးပြီး ဒေါသထွက်နေ၏။

သူ့ကို ထည့်မမက်ဘဲနှင့် အပေါ်ထပ်က မိန်းမပျိုသည် အိပ်မက်ထဲသို့ မတရား ဝင်မက်လာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အတော်ဒေါသထွက်နေ၏။

အခြားအခြားသော လူပျိုကြီးများသည် တော်ရုံချောမွေ့သည့် မိန်းမပျိုကလေးများကို မြင်မိလျှင်ပင် အိပ်မက်ထဲ ထည့်ထည့်မက်လေ့ရှိကြ၏။ မမက်မိသည့်အခါများတွင်ပင် စိတ်ထဲ၌မချင့်မရဲရှိကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤလူပျိုကြီး ကိုသင်းခိုင်ကျခါမှ အိပ်မက်ထဲမက်လာသော မိန်းမပျိုကြောင့် ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်နေရပါဘိသနည်း။

အကြောင်းကို ဆိုသော်...

x x x

လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်က ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်မှ အိမ်ငှားများသည် သူတို့၏အသိမိတ်ဆွေများကို လက်လွှဲပြောင်းရွှေ့သွားသောနေ့ ဖြစ်၏။ ကိုသင်းခိုင်မှာ အပေါ်ထပ်တွင်

J

mgyoe.com

နေချင်သော်လည်း အပေါ်ထပ်က လူငှားများသည် သူ့ကိုဘာမျှမပြောဘဲ သူတို့၏အသိများကိုသာ အိမ်ရှင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်လေရာ ကိုသင်းခိုင်မှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ငှားဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမျှမပြောဘဲ အောင့်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရရှာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုသင်းခိုင်မှာ အသက်သုံးဆယ်နှင့်ရက်စွန်းကလေးမျှရှိသည့် လူပျိုကြီးပေါက်စဖြစ်လျက် အစိုးရရုံးတစ်ရုံးတွင် စာရေးကြီးဖြစ်လေသည်။ ထမင်းကိုဆိုင်တွင်စား၍ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံး တစ်ယောက်တည်းနေသူဖြစ်၏။ ဘုရားတရားကို လွန်စွာ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အားရက်အားချိန်တို့တွင် ဥပုသ်စောင့်၊ ပုတီးစိပ်နှင့် ထီးတည်းနေရခြင်းကို လွန်စွာမှနှစ်သက်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမများကို မုန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းကင်းသဖြင့်လည်း လူပျိုကြီးပေါက်စဖြစ်နေ၏။ မိန်းမများကို စိတ်မဝင်စားဖူးသော်လည်း ထိုနေ့နံနက်က စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ သို့သော် မကောင်းသောစိတ်ဝင်စားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့မနက်ဆိုသည်မှာ အပေါ်ထပ်သို့ အိမ်ငှားသစ်များပြောင်းရွှေ့လာကြသည့် မိုးတိမ်အနည်းငယ်ထူထပ်ပြီး နေသာ မိုးအုံ့ရှိကာ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မိုးထစ်ချုန်း ရွာသွန်းလာနိုင်ဖွယ်ရှိလျက် တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဖွဲကလေးများကျသည့်နေ့၏ နံနက်ခင်းကလေးဖြစ်သည်။

အိမ်ငှားများမှာ မများလှပါ။ အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီး၊ သမီးပျိုအသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် အစိတ်ခန့် မိန်းမငယ်၊ အမယ်ကြီး၏ တူကလေးအသက် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ သူငယ်ကလေးနှင့် အိမ်တွင် တောက်တိုမယ်ရခိုင်းသည့်ကောင်မလေး အားလုံး ငါးယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသင်းခိုင်စိတ်ဝင်စားသည်မှာ အဘိုးကြီးမဟုတ်၊ အမယ်ကြီးလည်းမဟုတ်၊ ကောင်ကလေးနှင့်ကောင်မလေးလည်းမဟုတ်၊ သမီးပျိုကို ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းသောစိတ်ဝင်စားခြင်းမဟုတ်ပါ။

ခြံဝက ဝင်လာကတည်းက ကိုသင်းခိုင် မြင်လိုက်မိသည်။ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်နှင့် ထမိအကွက်တုံးကြီးကို ဝတ်လာသည်။ ဖိနပ်မှာလည်း သူများဖိနပ်နှစ်ရံစာလောက် မြင့်သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း စာအုပ်ထူကြီးများကို ပိုက်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထား၍ ကွင်းမဲမျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။

mgyoe.com

ဤကဲ့သို့ ဆင်ပြင်ထားသော မိန်းမပျိုတို့၏ မျက်နှာများမှာ တိမ်စင်လက်
သို့ကြည်ရွှင်နေလေ့ရှိကြသော်လည်း ဤမိန်းမပျို၏ မျက်နှာထားကား
ဗုံးကျဲတော့မည့် ဘီ ၂၉ လေယာဉ်ပျံကြီးများ၏ အသံကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လှ
သည်။ ဤမျက်နှာထားကို ကိုသင်းခိုင် အမြင်ကတ်ဆုံး ဖြစ်သတည်း။

တစ်ကိုယ်လုံးကို အမြင်ကတ်ပါသည်။

လက်ထဲက စာအုပ်ထူထူတွေကို သာ၍ အမြင်ကတ်သည်။

မျက်နှာထားကို အမြင်ကတ်ဆုံး။

အိမ်ဘေးလှေကားမှ 'ဒုန်း...ဒုန်း...နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးအပေါ်
တက်သွားသောအသံကို ကြားရသောအခါ ဝမ်းထဲမှ 'ကလိ ကလိ' နှင့်မြည်
လာအောင်ပင် အမြင်ကတ်လာပြန်တော့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လှေကားထိပ်
မှ ဆီး၍ ရင်ဝကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချလိုက်ပြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွား
သည်ကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်လိုက်ချင်သည်။

ဘယ်လိုရေစက်မှန်းမသိပါ။

သို့သော် ကလေးမသည် ခြေနင်းမကြမ်းလှပါ။ အပေါ်ထပ်တစ်
ထပ်လုံးမှာ အနည်းငယ်မျှသောအသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်
မှာ နောက်နေ့ည နေအထိ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့ညနေ၌ကား ကလေး
များ လေးငါးဆယ်ယောက်ခန့် တရုန်းရုန်းနှင့် ရောက်လာပြီး အပေါ်ထပ်
တက်သွားကြပါသည်။

မကြာမီ

“က ကန်စွန်းပင် ရေမှာရှင်” ဟူသော အသံကိုလည်းကောင်း၊

“ငါးဆယ်လီငါးဆယ်” ဟူသော အသံကိုလည်းကောင်း၊

“ပညာမဲ့ဘိ...ဘဦးရေကူး...ဖားကြီးက...ဉာဏ်မရှိ...နေသည်...
ခဲမပစ်ပါနှင့်...အသိမလုပ်ကြ...ဆို၏။” ဟူသော ရောနှောနေသည့် ပြုံးပြွမ်း
သံများကိုလည်းကောင်း ကိုသင်းခိုင်သည် ဆူညံစွာကြားရလေသည်။

အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမပျိုကို ပို၍ မုန်းလာမိပြန်၏။

“ငါတော့ စိပ်ပုတီးစိပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

အကောင်းမဟုတ်သော်လည်း မကောင်းသဖြင့်ကား သူ့စိတ်ဝင်စား
ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ညနေတွင် စာသင်လာသော အသက်

ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် ကောင်ကလေးကို ညာတာပါတေးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့ သူငယ် လာပါဦးကွ”

ကောင်လေးမှာ လှေကားပေါ်မတက်ဘဲ သူ့ဆီသို့ကွေ့လာလေ၏။

“ဦးလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းနာမည် ဘာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်နာမည်မောင်မောင်ရွှေတဲ့၊ ဦးလေးနာမည်ကကော”

ကိုသင်းခိုင်မှာ ကြောင်သွားလေသည်။ ကောင်ကလေးက သူ့နာမည်ပြန်မေးလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဤသို့ပြန်မေးလိုက်ရာ ကိုယ့်နာမည်ကိုပင် အတော်ပြန်ပြီးစဉ်းစားရမလို ဖြစ်နေမိလေသည်။ ဤကောင်ကလေးနှင့်မိတ်ဖွဲ့မိခြင်းကား သူ၏မဟာအမှားတော်ပုံကြီးတည်း။ စကားသွက်သောကလေးသည် လောကတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ကို လူပျိုကြီးများသိခဲ့၏။ သိသည့်အခါတွင်ကား နောင်ကြည့်သွားတတ်ကြလေသည်။

“ငါ့နာမည် သင်းခိုင်တဲ့ကွ၊ အပေါ်ထပ်က အမြင်ကတ်စရာကောင်း တဲ့မိန်းမဟာ ဆရာမလားကွ”

“ဟာ ဦးလေးကလည်း ဘယ်ကအမြင်ကတ်စရာရမှာလဲဗျ။ ချစ်စရာလေးပါ။ တော်တော်ကြာ ဦးလေးက ဆရာမကို ချစ်မိပြီဖြစ်နေမှာပါ”

ကိုသင်းခိုင် အောင့်သွားသလိုနှင့် ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ထွတ် ငါအမြင်ကတ်လွန်းလို့”

“အမြင်ကတ်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမအကြောင်းကို သိချင်တာလဲ”

ဤနေရာတွင် မောင်မောင်ရွှေကလေးမှာ မနုဿသျှတ္တရတွင် ကိုသင်းခိုင်ကို သာလွန်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေတော့သည်။

“ငါမုန်းလွန်းလို့ မေးတာပေါ့”

“ချစ်မုန်းမာန်လား”

“ရှည်လိုက်တာကွာ။ ငါမေးတာဖြေစမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမပဲ။ ကျောင်းမှာလည်းစာပြတယ်၊ အိမ်မှာလည်း ညကျောင်းသင်တယ်၊ အပျိုခင်ဗျ၊ နာမည်က...”

“တော်ပြီ တော်ပြီ”

မောင်မောင်ရွှေသည် ကိုသင်းခိုင်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုသင်းခိုင်၏ ထိပ်ပြောင်ကို မြင်သဖြင့်...

“ဦးလေးထိပ် ဘာဖြစ်လို့ပြောင်တာလဲ”

“ဟ ဆံပင်မပေါက်လို့ပေါ့ကွာ”

“ဆရာမက ပြောတော့ ပွေလို့ဆိုပါလား”

“ဟီး”

ကိုသင်းခိုင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်မိသည်။

ထိုခဏ၌ အပေါ်ထပ်မှ “မောင်မောင်ရွှေ” ဟူသော ဆရာမခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မောင်မောင်ရွှေမှာ ကိုသင်းခိုင်ထံမှ ပြေးခွာလာကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

ဆရာမအနားသို့ရောက်သောအခါ ဆရာမက...

“ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“သူကခေါ်လို့ပါ”

“ဘာခေါ်လုပ်တာလဲ”

ဆရာမကလည်း စိတ်ဝင်စားနေပြန်ပါသည်။ မောင်မောင်ရွှေကား အတော်ပင် လည်ပတ်သော ကောင်လေးဖြစ်သည့်အလျောက် ကိုသင်းခိုင် ပြောသမျှ ပြန်ပြောလျှင် ဆရာမဒေါပွမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာမ ကျေနပ်စေရန် ထိုးဇာတ်ခင်းလေတော့သည်။

“ဟဲ ဟဲ သူက ပြောတယ်ဆရာမရဲ့”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဟာ မကောင်းပါဘူး”

“ဟဲ့ ဘာတွေပြောလို့တုံး”

“ဟီ ဟီ တဲ့”

“ဟီ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို သူတုံး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရဲ့။ ရယ်တာ ရယ်တာ”

ဆရာမမှာ ခေါင်းရှုပ်နေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲဟဲ့”

“ရယ်တာကတော့ သူရယ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူကပြောတယ် ဆရာမဟာလေ သိပ်လှတာပဲတဲ့။ ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့...”

∴ ဆရာမ၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ မျက်နှာပျက်သည်မှာ ‘ကွက်’ဟု အသံမြည်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လျင်မြန်စွာ ပျက်သွားသည်ကို မျက်နှာ၏ ပုံသဏ္ဍာန် ကပ်ရေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုည တစ်ညလုံး ဆရာမ စိတ်ဝင်စားတော့သည်။

သူ့ကို လှသည်ပြော၍လည်း စိတ်မဆိုးပါ။ စိတ်ဆိုးစရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျေနပ်စရာပင်။

သူ့ကိုချစ်စရာဟု ပြော၍လည်း စိတ်မဆိုးပါ။ စိတ်ဆိုးစရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျေနပ်စရာပင်။

သို့သော် သူကား ဆရာမပီပီ စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ တင်းမာသော ဣန္ဒြေလည်းရှိ၏။ ထိုဣန္ဒြေကို မျက်နှာ အညောင်းခံ၍ အတော်ပင်ဆယ် ယူထားရခြင်းဖြစ်ရာ တော်တော်ထိန်းသိမ်းထားရ၏။ ယခု ကိုသင်းခိုင်ပြောသော ‘လှသည်၊ ချစ်စရာကောင်းသည်’ဟူသော စကားများကို သူ့ကို အကောင်းပြောလျှင်တော်၏။ ရိသဲသဲနှင့်မထီလေးစား ပြောပြခြင်းဖြစ်လေက သူ့ဣန္ဒြေကို ထိပါးလာခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ နက်ဖြန်ညနေတွင် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိရုံတော့ပြောပေးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။

ကိုသင်းခိုင်၏ ခုတင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

လစ်လပ်နေပါသည်။

ကိုသင်းခိုင်ကား မအိပ်နိုင်ဘဲ ခုတင်ဘေးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်စဉ်းစားနေ၏။

“ထိပ်ပြောင်တာ ပွေလို့တဲ့။ ဒီကောင်မဟာ ဆရာမလုပ်ပြီး မဟုတ် တယုတ်တွေ လျှောက်သင်တယ်။ ထို့ အခုနေ ငါ့ရှေ့မှာလာပြီး ကိုကိုရဲ့ ချစ်ပါချစ်ပါလို့ တစာစာဒူးထောက် တောင်းပန်နေတာတောင် ငါက ပုရွက်ဆိတ်ကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်သတ်သလို ပေါက်သတ်ပစ်လိုက်မှာ။ နှုတ်ခမ်း အသားနီလန်နေတဲ့ ကောင်မကများ”

ကိုသင်းခိုင် တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်တော့သည်။ မြားနတ်

မောင် မောင်မောင်ရွှေ၏ မြားချက်သည် သူတို့၏အသည်းထဲမရောက်ဘဲ ကလီစာကြားတွင် ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေလေရာ အတော်ပင် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေကြလေသည်။

နောက်နေ့ညတွင် ကိုသင်းခိုင်သည် ရုံးဆင်း၍ ထမင်းစားသောက် ပြီးကာ အိမ်ပြန်အလာတွင် သူ့အထပ် အပေါက်၀၌ သော့ခတ်ထားသော တံခါးကို ကျောပေးလျက် သူ့မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်လျက်ရှိသော ဆရာမကိုတွေ့သောအခါ တစ်နေရာတည်းတွင် ယောင်ပြီး ချာလပတ်လှည့် လိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ ဒေါသဖြင့် အံကြိတ်လိုက်မိလေ၏။

“ရှောင်ပြေးမယ်ကြသလား”

“ဘာလုပ် ကျုပ်က ရှောင်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက ငါးပါးသီလလား၊ ရှစ်ပါးသီလလား၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးလား”

“မနေ့ညနေက ကောင်ကလေးကို ဘာတွေမဟုတ်တယုတ်ပြော လွှတ်ရတာလဲ”

ကိုသင်းခိုင်၏ဒေါသဖြင့် ပြွမ်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးကို ရေးမပြ နိုင်ပါ။ အနီးဆုံး ဥပမာပြရလျှင် ဆူးလေဘုရားနှင့် ဖရေဇာလမ်းဆုံတွင် လမ်းပြမီးတိုင်တစ်ခုခု၏ အပေါ်ဆုံးက မီးရောင်ကို ဖွင့်ထားစဉ်ကြည့်ပါ တော့။

“ဘယ်သူက ပြောတာတုံး”

“ဘယ်သူက ပြောတာကို ပြောရမလား”

“ပြောလေ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ဒေဝဒတ်က”

“ဟယ်”

ကိုသင်းခိုင်၏ အသားများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာပါသည်။

“ထိပ်ပြောင်တာ ထိပ်ပြောင်တာ၊ ပွေလို့ဆို”

“ရှင့်ကို ဝန်ခံခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်လေးကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်သလဲ။ နောက်ကိုစကားပြောရင် တစ်ဆိတ်သတိထားပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ငှားချင်းမို့ သည်းခံလိုက်မယ်။ အဲ ဒါပဲ”

ဆရာမသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်ထပ်သို့ ဆောင့်

ဆောင့်ကလေး တက်သွားလေ၏။

ကိုသင်းခိုင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းရယ်။

စိတ်ပျက်စရာ မျက်ခွက်ကြီးနှင့်။

ကိုသင်းခိုင်က ဆရာမကို လှသည်ဟု မပြောသလို ဆရာမကလည်း ထိပ်ပြောင်အကြောင်း ဘာမျှမပြောပါ။ သက်သက်ကောင်ကလေး လျှောက်ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကိုသင်းခိုင်မှာ သော့ကိုထုတ်လျက် သော့ဖွင့်ရန်ခေါင်းငုံ့လိုက် သောအခါ သူ့ခြေရင်းနားတွင် အစိမ်းရောင်ပိတ်စကလေးတွေသဖြင့် လက်ဖြင့်ကောက်ယူမည်လုပ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ နောက်တွန့်သွားကာ ဖိနပ်ချွတ် လိုက်ပြီး ခြေမခြေညှိုး နှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် နောက်နားမှ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာသော ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာမကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“ကြည့်စမ်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ မျက်နှာသုတ်တာရှင့်”

“ဟင် ကျုပ်က ခင်ဗျားထဘီက စုတ်ပြတ်လွင့်စင်ကျလာတာမှတ် လို့”

“ဒါ လက်ကိုင်ပဝါရှင့်၊ ထဘီချုပ်တုန်းက အစပိုလို့ အဆင်တူ အောင် ချုပ်ထားတာ”

ကိုသင်းခိုင်မှာ မုန်းပေမဲ့ အားနာတတ်သဖြင့် ခြေမှလွှတ်ကာ လက် ဖြင့်ကောက်ပေးလိုက်၏။ ထဘီစဟု သူတကယ်ထင်နေခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ဒါထက် ကောင်ကလေးက ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ”

ဆရာမသည် ကိုသင်းခိုင်ကို ရယ်စရာတစ်ခုအနေဖြင့် မြင်လာလေ သည်။ လူပျိုကြီးများခွကျတတ်သည်ကို တွေးမိလာ၏။

“ကဲ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်စကားပြောပေ မဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကိုယူဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

ဆရာမသည် ခပ်ပွင့်ပွင့် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်ရာ ကိုသင်းခိုင်မှာ ငရုတ်သီးတင်ကြားညှပ်မိသလို ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘာဗျ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုချစ်ရမယ်။ ထွတ်...ကျုပ် မစင်မစားဘူးဗျ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကမှ ခွေးလိုမပြောဘူး”

“အိုး ဆရာမလုပ်နေပြီး နားမလည် ပါးမလည်နဲ့၊ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်ဟာ မစင်ဘင်ပုပ်နဲ့တူတယ်။ ကျုပ် အင်မတန် စက်ဆုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မစင်မစားဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာလို့ ဘုန်းကြီးမဝတ်လဲ”

“ထမင်းဆာတတ်လို့၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင် ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသင်းခိုင်သည် သော့ဖွင့်ပြီးဝင်သွားလေရာ ဆရာမမှာ လက်ကိုင်ပဝါကိုယူ၍ စဉ်းစားလာဟန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။

ကိုသင်းခိုင်ကို ယနေ့အနီးကပ်ကြည့်မိသည်။ ထိပ်ပြောင်တာကလွဲ၍ အရုပ်မဆိုးပါ။ လူပျိုကြီးမို့ ခွကျသည်ဟု တွက်လိုက်၏။ သို့သော် ရိုးသားဟန်ရှိသည်ဟူသောအလေးကိုပါ ချိန်ခွင်ပေါ်တင်လိုက်လျှင် ပြောလာလျှင် မငြင်းသင့်သော လူတစ်ယောက်ဟူသည့်ဘက်သို့ ချိန်ခွင်ညှာထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုညတွင် ကိုသင်းခိုင် အိပ်မက်မက်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် နိုးလာသောအခါ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေ၏။

x x x

အဘယ်သို့သော အိပ်မက်မျိုးဖြစ်ပါသနည်း။

သူ့အိပ်မက်မှာ သူများအတွက် မဆန်းပါ။ ကိုသင်းခိုင်တစ်ယောက် တည်းအတွက် ကွက်၍ ဆန်းနေပါသည်။

မိန်းမပျိုသည် ခြံထဲက ပန်းရုံတစ်ခုတွင် ပန်းခူးနေသည်ကို သူက အနားက ခူးထောက်လျက် ချစ်ပါရန် တောင်းပန်နေကြောင်း မက်သည့် အိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်မျှ ရာဇဝင်ရိုင်းလှသော အိပ်မက်ဖြစ်ပါသနည်း။

အံ့ကို ပြင်းပြစွာ ကြိတ်လိုက်မိလေသည်။

“ဒီကောင်မကို ငါကကြိုက်ရမတဲ့လား။ ဒီအိပ်မက်ဟာ ငါမက်တာ မို့လို့၊ အခြားလူမက်တာဆိုရင် အဲဒီလူကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်သတ်မိမှာပဲ။

ငါ့ဟာငါတောင်မှ ငါ့ရင်ဝကို ငါ့ဖနောင့်နဲ့မပေါက်နိုင်လို့ဟင်း”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ငါမစင်မစားဘူး။ မစားဘူး၊ ငါမစင်မစားဘူး”ဟူ၍လည်းကောင်း တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့်ပြောနေလေသည်။

ထိုနေ့ကား စနေနေ့ဖြစ်သောကြောင့် နေ့လယ်တွင် ရုံးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

အိပ်မက်ကိုသာ အစဉ်သတိရနေမိ၏။

အိပ်မက်ကိုသတိရမိမှ ဆရာမ၏ လှပခြင်းကိုအသိအမှတ်ပြုမိသည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှကား မုန်းသည် မုန်းသည်ဟု ရွတ်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စဉ်းစားနေရာမှ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ဖြစ်လာကာ အိမ်ဘေးတွင်လမ်းလျှောက်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် တွေးရင်း အိပ်မက်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေလေသည်။

သူ့စင်္ကြံလျှောက်သည့်နေရာကား နေပူသဖြင့် ခြံထဲတွင် မလျှောက်နိုင်၍ အိမ်ထဲရံဘေးနားတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းနေရာကား အပေါ်ထပ်မှ ဝရန်တာရှိနေသဖြင့် အရိပ်ရနေပေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် တွေးနေရာမှစိတ်သည် အိပ်မက်ဆီသို့ရောက်မည် အပြုတွင် ခေါင်းပေါ်မှ ‘ဂျိ ဂျိ ကျွတ် ဖရောက်’အသံကို ကြားရသဖြင့် ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ရာ သစ်သားအစအနကလေးများ မျက်စိဆီသို့ လွင့်ပျံ့ကျလာကြသည်ကို မြင်ရသည်တွင် ချက်ချင်း ပြန်ငုံ့လိုက်ရလေ၏။ ‘ဖတ် ဖတ် ခေါက် ခေါက်’နှင့် ပျဉ်စများသည် နောက်စေ့ကိုမှန်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ကျကုန်လေ၏။

စိတ်တိုတတ်သူဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဒေါပွပွနှင့်လှမ်းဆဲရန် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်တွင်...

“ဟဲ ဘုရား ဘုရား၊ ဘယ်နှယ့် ဘာကြီးပါလိမ့်”ဟူ၍ မြည်တမ်းလိုက်မိလေ၏။

မြည်တမ်းစရာပါခင်ဗျား။

ဖြူဖွေးနုနယ်လှသောခြေထောက်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ပေါင်ရင်းအထိ ကြမ်းကိုကျံထွက်လာပြီး သူ့ခေါင်းထက်ဝယ် တန်းလန်းတန်းလန်း

ဖြစ်နေပါသည်။

“အို ကျွတ် ကျွတ်”

အသံက နောက်ကျနေပါသေးသည်။

သစ်သားစကလေးများကျလာစဉ်ကသာ ငုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ ဤ ဖြူဖွေးသောခြေထောက်ပသာဒကိုမူကား ကိုသင်းခိုင် မငုံ့နိုင်ပါ။ လူ့ခြေ ထောက်တစ်ဖက်ကိုပင် မမြင်ဖူးသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုအနေဖြင့် စိုက်ကြည့်မိ သည်။

ပေါင်ရင်းမှသည် ခြေဖျားသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ သွယ်ဆင်းလာရာဝယ် အသားကလေးမှာ ဝါဝင်းနုလျက်ရှိချေသည်။

စိပ်ပုတီးစေ့များသည်လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့သည် လည်းကောင်း ကိုသင်းခိုင်၏ဦးနှောက်တွင်းမှ ဝေ့ဝေ့လည်၍ ထွက်ပြေး ကုန်ကြလေ၏။

ကိုသင်းခိုင်ကသာ ကြည့်ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်မှ ခြေကျံသောဆရာမမှာ အခံရမသက်သာလှပါ။ အကူအညီလည်း မခေါ်ဝံ့ပါ။ သူ့အမေနှင့် အဖေတို့သည် အလွန်ကြောက် တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေကျံတာကလေးနှင့် သူ့အမေက တက်နိုင် ပြီး သူ့အဖေမှာ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးဆုတ်ပြီး တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်သွား နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ဘာသာသူ့အသာကလေး ခြေကို ပြန်ဆွဲတင်ယူရ လေရာ အောက်မှမော့၍ ကြည့်နေသော ကိုသင်းခိုင်မှာ ရုတ်တရက် မျက်စိ များပင် ဝေသွားတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲ၌လည်း တဒိန်းဒိန်းခုန်နေကာ ဣန္ဒြေ ငဲ့ပြီး ခေါင်းကိုပင် ငုံ့မပစ်နိုင်ပါ။

ဆရာမသည် ခြေထောက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးသောအခါ အပေါက်ဖြစ် သွားကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်၍ အောက်မှ မော့နေသော ကိုသင်းခိုင်ကို မြင်ရသော အခါ မျက်နှာများနိမြန်းသွားကာ တစ်ကိုယ်လုံးပူရှိန်းရှိန်း နှင့် ကြက်သွန်ဖြူ ဝါးမိသလိုလို ဖြစ်သွားရှာလေ၏။

သူ့အဖေနှင့်အမေမှာ အိပ်နေကြ၏။ ကောင်မလေးမှာ နောက်ဖေး တွင် အဝတ်လျှော်နေသည်။ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲကလေးမှာ ဆော့နေ၏။ သူ့

တွင် ပရုပ်ဆီကုန်နေ၏။ ဒါလောက်ကလေးနှင့်ဝယ်ရန်လည်း မဖြစ်သဖြင့် ခြစ်မိသွားသောနေရာများကို အသာအဝတ်နှင့်သာစည်းထားပြီး သူ့အဖေနှီးမှ အောက်ထပ်သို့ တောင်းခိုင်းမည်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် မသွားရဲပါ။ ရှက်သွေးသည် နှာမွန်သည်ထက်ဆိုးစွာ မွန်နေပါသည်။

ကိုသင်းခိုင်ကို ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျား။

ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်နေပါပြီ။

အိပ်မက်ကို စောစောကအတော်ဖျောက်ဖျက်နေရ၏။ အိပ်မက်ပျောက်မည်မှ မကြံသေး၊ အိပ်မက်ထက်ဆိုးသည်ကို ကြိုပြန်တော့သည်။ ခြေသလုံးတစ်ခု၊ ပေါင်တစ်ခု၊ ခြေဖဝါးတစ်ခု ပေါင်းစပ်လျက်ရှိသော ထိုဓာတ်လေးပါးအစုကို မည်သို့မျှဖျောက်ဖျက်မရ။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်သက်လုံးမခံစားရသော ဝေဒနာကို ခံစားရလေတော့သည်။

‘တဏှာဟာ မြွေကြီးနဲ့တူတယ်ဆိုပါကလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြွေကတော့ အယဉ်နဲ့တူပါတယ်။ မိန်းမတွေဟာ ဘီလူးမနဲ့တူတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘီလူးမကလေးက တယ်လှပါလား’

ကိုသင်းခိုင်မှာ မွေးစကလေးကို သံပရာရည်တစ်စက်နှင့်လျှာကိုတို့ ပေးလိုက်သလို ရှုံ့မဲ့မသွားဘဲ ခွေးဝင်စားကို ထောပတ်ဆီဦးနှင့် ထမင်းနယ်ကျွေးလိုက်သကဲ့သို့ ဟပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလေသည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုသင်းခိုင်သည် ဆရာမ၏ဖြူဖွေးသောပေါင်ကို အားရပါးရ ပစ်ကိုက်လိုက်ချင်တော့သည်။

ကိုသင်းခိုင် ဘယ်လိုမှစိတ်ထိန်း၍ မရတော့ပါ။ စိတ်သက်သာရာ ရစေခြင်းငှာ ပါးစပ်မှ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေရသော်လည်း မျက်စိထဲတွင် ဝရန်တာမှ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုသာ မြင်နေတော့သည်။

‘ဣမံ ခေါပနာ နန္ဒ ဓာရဏ ပရိတ္တံ သတ္တသတ္တေဟိ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓါ ကော ဋီဟိ ဘာသိတံ၊ ဝတ္တေအဝတ္တေ၊ ဂန္ဓဝေ၊ အဂန္ဓဝေ၊ နောမေ အနောမေ ပေါင်ကြီးနှယ်နော် ဖြူဖွေးစင်ကြယ်နေတာပဲ။ ဟယ် ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။ အိပ်ပျော်၍နေသောရွာအား ရေအလျင်ကြီးသည် တိုက်ဖျက်ဆောင်ယူသွားသကဲ့သို့ ပန်းတို့အလား ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတို့ကို

ဆွတ်ခူးရွေးချယ်တွယ်တာကပ်ငြိသည့်စိတ်ရှိသောသူအား သေမင်းသည် တိုက်ဖျက်ဆောင်ယူသွားလေ၏။ ဪ သေမင်းဟာ တယ်အရပ်ဆိုးမှာပဲ။ သူကအရပ်ဆိုးပေမဲ့ ဆရာမကလေးရဲ့ ပေါင်တံကြီးဟာတော့ ဖွေးဖြူပြီး ဟောဗျ...ငါဟာ ဘာရွတ်ရွတ် ဒီခြေထောက်ဆီကိုပဲ အတွေးရောက်လာတာ ပဲ’

စိတ်က ဇွတ်ဖျောက်လေ ပေါ်ပေါက်လာလေဖြစ်သဖြင့် ကိုသင်းခိုင် မှာ ကြံရာမရဖြစ်နေရာက အိမ်ရှေ့တံခါးချပ်ကလေးကိုစေ့ကာ အိမ်ထဲတွင် လက်တင်နှင့်ကုလားထိုင်ကို ကြမ်းပေါ်၌ သေသေချာချာ အနေကျအောင် ထား၏။ သူ ဤသို့ပြုလုပ်နေသည်မှာ စေ့ထားသော တံခါးပေါက်ကို ကျောပေးထားသည်မှန်သော်လည်း ကုလားထိုင်လက်တင်ကို လက်နှစ်ဖက် ထောက်၍ ကင်းမြီးကောက် ထောက်လိုက်သည့်အခါ၌ကား တံခါးပေါက် ဘက်ဇောက်ထိုး မျက်နှာလှည့်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် ခြေထောက်ဖြူဖြူကြီး ဇောက်ထိုး ပေါ်လာလိုက် တံခါးအောက်ဂလန့် ဇောက်ထိုးပေါ်လာလိုက်နှင့်ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသို့ ကြာရှည်စွာနေပါက မျက်စိထဲက ခြေ ထောက်ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပျောက်သွားမည်ဖြစ်၍ ထိုခြေထောက်ပျောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးထဲမှ တဏှာစိတ်(သို့မဟုတ်)နုပျိုသစ်လွင်သော ဝတ်လုံရုံထားသည့် အချစ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားရမည်ဟု သူ ပြင်းထန် စွာ ယုံကြည်မိ၏။

အပေါ်ထပ်မှ ဆရာမအဖေ အဘိုးကြီးသာ ဝင်မလာလျှင် သူ့အကြံ အတိုင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးသည် ပရပ်ဆီတောင်း ရန် စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဝင်လာ၏။

အဘိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့တွင် မိုးမိုးမတ်မတ်တွေ့ရရာ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ပခုံးဆီသို့မှန်း၍ “ဒီမှာ မောင်ရယ် ဒီမှာ” နှင့် ပုတ်လိုက်ရာ ဘယ်နေရာပုတ်မိမှန်းမသိ၊ ကိုသင်းခိုင်မှာ တွန့်ရရွန့်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး “အား အီး အွီအွီ” နှင့် စကားတစ်မျိုးပြောရာမှ ယက်ကန်ယက် ကန်နှင့် တစ်ဖက်သို့ ယိုင်ကျသွားပြီး ကုလားထိုင်နှင့်တကွ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ပုန်း’ခနဲ ကျသွားလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား ပခုံးပုတ်မိတာနဲ့ ဒီကောင် ဘယ့်နှယ်ဝမ်းလျားထိုးကြီး ကျသွားရတာလဲ”

အဘိုးကြီးသည် အံ့ဩစွာနှင့် တွေဝေသွားစဉ် ကိုသင်းခိုင်မှာ လူးလဲထလာပြီး အဘိုးကြီးကို ရင်ဆိုင်မိသောအခါ လန့်ဖျပ်သွားကာ...

“ကျွန်တော်မြင်တာ ပေါင်တစ်ဖက်တည်းပါဗျာ”ဟု ပြောမိပြောရာ ပြော လိုက်ရာ အဘိုးကြီးနားထဲတွင် လုံးထွေးသွားပြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်ကို ဖမ်း၍မရ ဖြစ်သွားလေ၏။

“နေပါဦး၊ မောင်ရင်က ကုလားထိုင်ပေါ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘာလုပ်တာတုံး”

“ဟာ ဘယ်က မတ်တတ်ရပ်ရမှာလဲခင်ဗျာ”

“ထိုင်ရက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထိုင်ရက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့ မောင်ရင်ရဲ့၊ ဣရိယာပုတ်လေးပါးမှာ ဒီနှစ်ပါးပဲ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လုပ်လို့ရတယ်ကွ။ အခု မင်းယူထားတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်လို့လည်းမရဘူး၊ စကြိုလျှောက်လို့လည်းမရဘူး”

“ကျွန်တော် အခုလုပ်နေတာ ဣရိယာပုတ် လေးပါးမှာ တစ်ပါးမှ မပါဘူး”

အဘိုးကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဟေ မင်းက ကုန်းကွကွလုပ်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဘီလူးထိုင်ထိုင်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဖက်က လည်ပင်းကိုပတ်နေသလား”

ကိုသင်းခိုင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူးဦးလေးရယ်၊ ကင်းမြီးကောက်ထောင်နေတာပါ”

“ဘာကွ။ မင်းရူးနေသလား၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ကင်းမြီးကောက်ထောင်တယ်လို့”

“ဪ ငယ်ငယ်တုန်းကထောင်နိုင်တာ အခုကောရသေးလားလို့ ပြန်ကျင့်ကြည့်တာပါ”

“ဆပ်ကပ်ထဲ ဝင်မလို့လား”

အဘိုးကြီးမှာ တော်တော်ကို လေ့ရှည်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အော် ဒါထက် ဦးကိစ္စဘာကိစ္စပါလဲ”

ကိုသင်းခိုင်က စကားစပြတ်သွားအောင် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဤသို့မေးလိုက်မှ အဘိုးကြီးမှာ တွေဝေသွားခဲ့ပြီး-

“ဟောဗျ၊ ဘာကိစ္စနဲ့လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ မင်းဆီက တစ်ခုခုတောင်းမလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ နှမလည်းမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ အဒေါ်လည်းဆုံးသွားပါပြီ”

“ဖွတ်တရီ ပစ္စည်းတစ်ခုခု တောင်းမလို့ကွ”

“နေဦး၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားပေးမယ်”

“ဟဲ့ကောင် ငါမေတာ မင်း စဉ်းစားလို့ ရမလားကွ။ သိပြီ သိပြီ ပရုပ်ဆီကွ ပရုပ်ဆီ၊ မတင်မေခေါင်းကိုက်လို့”

စင်စစ်တွင်ကား ဆရာမက သူ့အဖေကို ‘မေမေခေါင်းကိုက်လို့’ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် လိမ်ပြီး အတောင်းခိုင်းလိုက်၏။ ဤသို့လိမ်ခြင်းကား သူ့ဒဏ်ရာကို သူ့အဖေအားမသိစေလိုခြင်းတစ်ကြောင်း၊ ကိုသင်းခိုင်ကိုရှက်၍တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုသင်းခိုင်မှာ ‘မတင်မေ’ဟူသည် ဆရာမ၏အမည်ဟု မှတ်လိုက်ကာ ပရုပ်ဆီပေးလိုက်လေ၏။

x x x

ဖိတ်ကြားစာ

ဦးကြင်ဥ ဒေါ်မွှေးတို့၏သား မောင်ကျော်အုန်းနှင့် ဦးခင်မောင် ဒေါ်အေးစိန်တို့၏သမီး မတင်မေတို့သည် ၄-၈-၅၃ ရက်နေ့တွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပြုမည်ဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားပါသည်။

ဖိတ်စာကလေးမှာ မြန်မာလက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားပါသည်။ ကိုသင်းခိုင်မှာ ရှောင်တခင် အခွင့်တစ်ရက်ယူထားသည့်နေ့တွင် ဆရာမ

ကျောင်းအသွား ကျကျန်ရစ်သည်ကို ကိုသင်းခိုင်ဖတ်ရှုရခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာမ၏မိခင်နှင့် သတို့သမီးအမည်ချင်းမှာ တူလှပေသည်။ သို့သော် ကိုသင်းခိုင်ကား ဆရာမကလေး၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းဟူ၍ သာ တစ်ထစ်ချတွေးတောယုံမှတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသတို့သမီး မတင်မေသည် ဆရာမကလေး၏ ချစ်မိတ်ဆွေမှန်း ကိုသင်းခိုင် စိုးစဉ်းမျှ မသိရှာ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုသင်းခိုင်၏နှလုံးသားထဲဝယ် ကရိန်းနှင့်လမ်း ကြိတ်စက်ကို ပင့်လိုက်ချလိုက် လုပ်နေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရတော့သည်။ မငိုပါ။ သို့သော် နှပ်တရှုတ်ရှုတ် ဖြစ်လာသည်။ မရယ်ပါ။ သို့သော် မချီ သလို ပြုံးမိ၏။

ဆရာမ၏မျက်နှာပေါ်လာရမည့်အစား ပေါင်တံသာပေါ်လာလေ သည်။ ထိုသို့ပေါ်လာလေ မချီလေဖြစ်ပေတော့သည်။ တစ်ခါမျှ ချစ်ဝေဒနာ မခံစားခဲ့ဖူးသော ကိုသင်းခိုင်မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အချစ်ဒဏ်ကို အလူး အလိုမ့်ခံရတော့သည်။ အချစ်ကို ကင်းမြီးကောက်ထောင်၍ ကြိုဆိုခဲ့သည်။ အချစ်ကို အိပ်ရာပေါ်၌ ဖင်ဖူးတောင်းထောင်၍ ခွဲခွာရေး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သို့သော် အချစ်သည် သူ့နှလုံးသားကို မျှော့ကဲ့သို့ တွယ်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေဝယ် ပန်းခူးနေသော ဆရာမလေး၏ လှပသော သဏ္ဍာန် ကို မြင်ရသည်တွင် ကိုသင်းခိုင်မှာ မည်သို့မျှ မအောင့်အည်းနိုင်တော့။ ဆရာမလေးထံသို့ ပြေးသွားပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါလိုက်သည် တွင် ဆရာမမှာ မျက်လုံးပြူး၍ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဆရာမ ကျုပ်ကို မချစ်ဖူးလား ဟင်”

ဆရာမမှာ အတော်ပင် ကြောင်နေပါသည်။

“ပြောစမ်းပါ ကျုပ်ကို မချစ်ဖူးလား”

“ဒီမှာ ရှင်ဘာဖြစ်လာသလဲ။ ဓားပြတိုက်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဓားပြတိုက်နေတာ၊ အချစ်ဓားပြ တိုက်နေတာ။

တခြားလူရဲ့လက်ထဲကို ရောက်တော့မယ့်သူကို အတင်းချစ်နေတာ”

“ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုချစ်တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကိုသင်းခိုင်သည် ဆရာမကို အတင်းမွှေးလိုက်သည်။

“အို...”

ဆရာမမှာ မျက်ရည်လည်သွားလေ၏။

“စိတ်ဆိုးသွားသလား ဆရာမရယ်၊ ကျုပ်ချစ်တာ ကျုပ်မှားသလား”

“ရှင် ဒီလိုပဲလုပ်ရသလား၊ ဖေဖေ့ကို လူကြီးလူကောင်းပီပီ သွားပြောပါလား။ ရှင်သဘောရိုးနဲ့ကြံရင် ဖေဖေ့ဆီသွားပေါ့”

ဆရာမက ဆရာမပီပီ သြဇာပေးလိုက်မှ ကိုသင်းခိုင်မှာ သတိရလာကာ အဘိုးကြီးဆီသို့ တက်ပြေးလေ၏။ အဘိုးကြီးရှေ့တွင် ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် တဖုတ်ဖုတ် ပြေးဝင်လာရာက ဗြန်းခနဲ စုံရပ်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးမှာ လက်ထဲက စာအုပ် ဖုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားသည်နှင့်အညီ အနားမှ နားဖာချေးကော်နေသော အဘွားကြီးမှာလည်း နားဖာကလော်ကို ယောင်ပြီး နှာခေါင်းထဲသို့ နှိုက်နေလေတော့သည်။

“ဟဲ့ မောင်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ။ မိုးတွင်းကြီးမှာ မီးလောင်သလား”

“ဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်”

“မင်းဟာက ဘာမှလည်း မပြောရသေးဘဲနဲ့”

“ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ဦးလေးဆီမှာ တောင်းမလို့”

“ငါ့နှမလည်းမရှိဘူး၊ ငါ့အဒေါ်လည်းဆုံးသွားပြီ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မတင်မေ့ကို ကျွန်တော်နဲ့ပေးစားပါ”

အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးသည် ဒန်ခနဲ ပြူးသွားလေတော့သည်။ အနားမှ ဒေါ်တင်မေမှာလည်း “မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ” ဟု ယောင်ယမ်းတမ်းတမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာကွ”

“ကျွန်တော့်ကို မတင်မေ့နဲ့ ပေးစားပါ၊ သူကလည်း ကြိုက်နေပါတယ်”

အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးသည် လည်၍ အဘွားကြီးဘက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ အဘွားကြီးမျက်လုံးသည် ပြူး၍ အဘိုးကြီးဘက်သို့ ရောက်လာ၏။ အဘိုးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရသလိုနှင့် ကိုသင်းခိုင်ဘက်သို့ လှည့်

လိုက်ပြီး-

“နေပါဦး မောင်ရင်ရူးနေပြီ။ ဟိုနေ့ကလည်း ကင်းမြီးကောက် အထောင်ကျင့်နေတယ်။ အခုလည်း ငါ့မယားကို လာတောင်းတယ်”

ကိုသင်းခိုင် မျက်လုံးပြူးကလှည့် ရောက်ပြန်ပါပြီ။

“အို ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီအဖွားကြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါကကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲလေယောင်လို့ မင်းက ဘာတောင်းတာလဲ”

“ဦးလေး ဦးခင်မောင်ရဲ့သမီး မတင်မေ”

“မင်း ဖအေချင်းလွဲသွားပြီ၊ ငါ့နာမည် ဖိုးတုတ်ကွ”

“ဟင် ဦးခင်မောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ ဖိုးတုတ်ပါဆိုမှပဲ၊ ဦးခင်မောင်မဟုတ်ဘူးလားတဲ့”

ကိုသင်းခိုင်၏ ဦးခေါင်းမှာ အမြီးထိပ်ကို ပိတုန်းတုတ်ခံရသော ခွေးကဲ့သို့ ချာလပတ်လည်သွားလေ၏။

“ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးတို့ရဲ့သမီး ဆရာမကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားပါ”

အဘိုးကြီးသည် အဘွားကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ ကြောက်သလို ဆတ် ဆတ်တုန်နေသဖြင့်-

“စဉ်းစားပါရစေဦးကွာ၊ မင်းကလည်း ကင်းမြီးကောက်ကထောင် တတ်ပါဘိသနဲ့။ ငါ့သမီးကကြိုက်ရင် ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ကိုသင်းခိုင်သည် ဆက်၍ စကားပြောဆိုမနေတော့ပါ။ လှေကားမှ ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာပြီး ပန်းရုံနားမှာပင် ရှိသေးသော ဆရာမလေးနားသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

“ပြောခဲ့ပြီ”

ဆရာမသည် အံ့အားသင့်သွား၏။ ကိုသင်းခိုင် မပြောဝံ့ဟုထင်ခဲ့ရာ တက်တက်စင် လွဲနေတော့သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“နေဦး...ဆရာမနာမည် ဘာလဲ”

“မကြည်မေ”

“အဲ ဟုတ်ပါပြီ ဟား ဟား ဟား”

ကိုသင်းခိုင်သည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး “ကြည့် အမေနဲ့အဖေက ကြည့်သဘောပါပဲတဲ့။ ကိုင်း ချစ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ် ဖိတ်စာမှားလို့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆရာမကို အတင်းဖက်၍ မွေးနေပြန်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးများမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်သွား သကဲ့သို့ ခြံစည်းရိုးမှ ကျောင်းသားကလေးများလည်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြ လေ၏။

“ကြည့်ပါဦး အရမ်းချည်းပဲ။ မစင်မစားဘူးဆို၊ အခုစားမိတော့ ဘယ့်နယ်နေသလဲ”

“အမယ် ငန်ပျပျကလေးဗျ”

စောစောက ဆားငန်သီးစားခဲ့သောဆရာမသည် ရှက်စနိုးစွာ လက်ဖမိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်လိုက်မိလေတော့သတည်း။

၁၉၅၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ။ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၃။

ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး

သာကဒိုး

“ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး၊ ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး၊
 သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး ဟိုး ဟိုး”
 ကျွန်ုပ်သည် ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ ကျိန်ဆဲနေမိလေသည်။
 “ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး”

x x x

ဤစာကို သာကဒိုးရေးနေစဉ် ရန်ကုန်မြို့နှင့်ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်၌
 အင်းစိန်မှ ကျီးကန်းကလေး တိရစ္ဆာန်ရုံအတွင်းမှာ ခပ်တည်တည် လူစကား
 ပြောပြနေသည်ဟူသော သတင်းသည် အပြင်းအထန် ပုတ်ခတ်ဂယက်ထ
 လျက်ရှိ၏။ သာလိကာတို့ ကြက်တူရွေးတို့ဆိုလျှင် မဆန်းသော်လည်း
 ကျီးကန်းက လူလိုသူလို ခပ်တည်တည် ဝါယောထကန်နေတယ်ဆိုတာ
 ထူးတာပေါ့။ “ကျီးကန်းကလေးဟာ လူဝင်စားတဲ့တော့။ ကျီးကန်းပိုင်ရှင်
 အဘွားကြီးရဲ့သမီး သေပြီး မိခင်သံယောဇဉ်၊ သားသံယောဇဉ်နဲ့ အိမ်နားက
 ကျီးကန်းမကလေး ပိုက်ထဲဝင်ပြီးတော့ ကျီးကန်းကလေးဖြစ်လာရတာတဲ့
 တော့”

“ညည်းနှယ်အေ ကျီးကန်းမပိုက်ထဲဝင်စားလို့ ကျီးကန်းဖြစ်လာတာ

ပေါ့၊ ခွေးမိုက်ထဲဝင်စားရင် ခွေးဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျီးကန်းမိုက်ထဲ ဝင်စားတဲ့ မိန်းမကလည်း တယ်မိုက်တာပဲ။ ခွေးမိုက်ထဲ ဝင်စားရင် သာကောင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“ညည်းနှယ်အေ ကြံကြီးစည်ရာ၊ သူ့ဘာသာ ကျီးကန်းဖြစ်တာ အကောင်းသားနဲ့ ခွေးဖြစ်စေချင်သေးသလား”

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ခက်ပါဘိ၊ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ ခွေးဖြစ်စေချင်တာပါ”

“ထို့ ညစ်တီးညစ်ပတ်။ ချေးစားခွေးဖြစ်ဖို့များ ညည်းက စေတနာထားရသေးသတဲ့လား”

“အို ဒေါ်ဒေါ်မသိပါဘူး၊ ခု သူက လူဝင်စားပြီး ကျီးကန်းဖြစ်လာလို့ လူစကားပြောတတ်တယ်မူတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ အခု ကျီးကန်းဝင်စားတာကြောင့် မိခင်ဟောင်းမှာ ဘယ်လောက်ဝင်ငွေဖြောင့်နေသလဲ။ ကျီးကန်းမဖြစ်ဘဲခွေးသာဖြစ်ရင် လူစကားပြောတဲ့ခွေးဆိုပြီး သာထူးဆန်းပြီး သာပိုက်ဆံရမှာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဒါကြောင့် စေတနာနဲ့ ခွေးဖြစ်စေချင်တာပါ”

“ဟယ် နင့်နှယ် ကြံကြံဖန်ဖန်၊ နင်သေရင်သာ တို့ပိုက်ဆံရအောင် ‘ခွေးမိုက်ထဲဝင်ပြီး လူစကားပြောတဲ့ခွေး’ လုပ်ပြီးတော့ တို့ကို စီးပွားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပေါ့ကွယ်”

“အမယ်လေး နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ရက်စက်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အင်းပြောမယ့်သာပြောမယ့် အားတော့အကျ သား ဟင်း”

သာကဒိုး ခဏခဏ လုပ်ကြံပြောတတ်လွန်းလို့ မယုံချင်ခါမှနေ၊ ဒါတွေကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရတာ အမှန်ပါ။ မယုံရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်စောင့်နတ်ကို လာဘ်ထိုးပြီးမေးကြည့်ကြပါ။ ဤသို့ လူလိုသူလို ဝါယောထကန်တတ်သောကျီးကန်းကလေး၏ ဂယက်ထလျက်ရှိ၏။ သာကဒိုး၏အိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့်နီးနေရာ ကျီးကန်းကလေးအကြောင်း ပြောကြ၊ဆိုကြ၊ ချီးကျူးကြ၊ အတင်းပြောကြသော အသံများ နားနှင့်မဆုံပြီ။ မိန်းမဆိုတာတွေကလည်း ကိုယ့်ချင်းချင်း၊ လူလူချင်း အတင်းမပြောရရင် ကျီးကန်းအတင်း၊ တိရစ္ဆာန်အတင်းတောင် ပြောတတ်ကြတာကလားဗျ။ ရော...ကာလသား အုပ်စုအသံ နာခံကြပါဦး။ တစ်ယောက်က စ၏။

“အင်း ကျီးကန်း၊ ကျီးကန်း။ ဒီကျီးကန်းကတော့ ဆန်းတာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ တို့ဖြင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကျီးကန်းက လူ စကားပြောတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားမိဖူးပါဘူး။ စဉ်းစားတော့ စဉ်းစား စရာပဲ”

“ကျီးကန်းကလေးက လူ့ဘဝက သူ့သားဟောင်းကိုများ ခေါ်လိုက် တာများ ပီလိုက်တာအေရယ်”

‘ဒါဟာဘာဟုတ်သေးလဲကွယ်၊ အိမ်ရှေ့က မလှတို့သွားတုန်းကများ ‘ခါးပိုက်နှိုက်သတိထား၊ ခါးပိုက်နှိုက်သတိထား’ လို့တောင် ပြောသေးဆိုပဲ ကွယ်”

ဤသို့လျှင် အမျိုးမျိုးချဲ့ကားပြောကြရာ ကျီးကန်းတန်ခိုးနှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံကြီးမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကား နေပေတော့သည်။

လူများသည် အခြားကိုမကြည့်၊ ကျီးကန်းကလေးကိုသာကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်တတ်ကြရာ အခြားတိရစ္ဆာန် စကားမတတ်သည်မှာ တစ်ဖုနာနေပေ သည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ မာဂစေကားသာ မောင်ပေါက်ကျိုင်းအဖေလို နားလည်ပါက ကျားကြီးကတစ်ဖက်ခန်းမှ ခြင်္သေ့မကြီးအား “ဟေ့ ဒေါ်သန်းနွဲ့ရဲ့၊ ဒီကျီးကန်းရောက်ကတည်းက တို့မျက်နှာငယ်လှသကွယ်”

ခြင်္သေ့မကြီးက ကျားကြီးအား “ဟုတ်တာပေါ့ကိုခင်မောင်လတ်ရယ်၊ သိပ်မျက်နှာငယ်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့၊ ကျီးကန်းဆီချည့် လူတွေသွားသွား နေတော့ တို့အစခံရတာ သက်သာတာပေါ့ကွယ်။ နို့မို့ ဟိုကောင်က တုတ်နဲ့ ထိုး၊ ဒီကောင်က ခဲနဲ့ပစ်နဲ့ဟာ။ ကျွန်မဖြင့် ဘေးကို အောင့်နေတာပဲ”

တိရစ္ဆာန်မာဂစေကားသာနားလည်လျှင် အဲသလို တိရစ္ဆာန်ချင်း အတင်းပြောသည်ကို ကြားရလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျီးကန်းကလေးကို မနာလိုမည်ဆိုလည်း မနာလိုလောက်ပေသည်။ ကျီးကန်းကလေး၏ ပိုင်ရှင် လည်း ဝင်ငွေကောင်းလှပေတော့သည်။ ကျီးကန်းပိုင်ရှင်၏ ဝင်ငွေကို လူ အများအတော်အားကျကြပုံရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဲဒီကျီးကန်း ကလေးခေတ်ထခါမှ ကြက်တူရွေး၊ သာလိကာစသည့်လူစကားတတ်နိုင် သော တိရစ္ဆာန်ရောင်းမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ အလျင်မမီအောင် အရောင်းရသွက် လာသည်ဟု သိရ၍ ဖြစ်၏။ လူများသည် ကြက်တူရွေး၊ သာလိကာများကို

အချိန်မီစကားတတ်အောင် တရကြမ်း နင်လားငါလား အသေအလဲ သင်
နေကြပုံရသည်။ အင်း လူတွေလည်း စီးပွားရေးကျပ်တည်းလာတော့
ကြိမ်ကြိရာ ကြိကုန်ကြပြီ ထင်ရဲ့ဟဲ့။

သာကဒိုးတို့၏ ရပ်ကွက်ကြီးတွင်လည်း သာလိကာတွေ၊ ကြက်တူ
ရွေးတွေ အတော်ပေါလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သာကဒိုးအိမ်ရှေ့နားနေ
သော စကော့ဇေး သန်းနွဲ့ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ ဦးကြီး ဦးကင်းမော်တောင်
သာလိကာ အဖိုအမနှစ်ကောင် ဝယ်လာတာတွေ့ရသည်။ သို့သော် ဦးကြီး
ကိုတော့ ကျီးကန်းအားကျပြီး သာလိကာနှင့်စီးပွားရှာဖို့ ဝယ်လာတာလို့
မစွပ်စွဲရဲပါ။ ဦးကြီးက ဗလကောင်းတယ်ဗျ။

သာကဒိုးလည်း စာရေးရဖို့ ကြံရဖန်ရ၊ စဉ်းစားရ၊ ရေးသားရတာ
ပင်ပန်းလှသမို့ သာလိကာဖြစ်ဖြစ် ကြက်တူရွေး ဖြစ်ဖြစ်ဝယ်ပြီး မျဉ်းလုံးနဲ့
ရိုက်ရိုက်ပြီးတော့ ခါတော်မီ စကားသင်ကာ စီးပွားရှာဖို့ ကြိမ်သေးတော့
သည်။ သို့သော် လူအကြံ လူတွေဦးနေပေပြီ။ နောက်ပြီး သာလိကာဟေ့
ဆိုလျှင် 'သေခြင်းဆိုး'တစ်ကောင်နဲ့ပင် စိတ်နာလှပါပြီ။ သေခြင်းဆိုး၊
သေခြင်းဆိုး၊ တွေးမိရင်း အသည်းနာလှသကွာ။

x x x

ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူးထူးဆန်းသော
သာလိကာငယ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ဖူးလေသည်။ မကြာမီသောကာလက
ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့ စက်ဆန်းစတီးဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေ အိုးဝေ
သတင်းစာ မန်နေဂျာ ဦးသော်ထံ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွား၏။ ဦးသော်အိမ်သို့
မရောက်မီ ပုစွန်တောင်ကားဂိတ်အဆင်း၌ မောမောနှင့် လက်ဖက်ရည်ဝင်
သောက်သည်။ ထိုကားဂိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူနှင့်ယဉ်ပါးပြီး
လူနှင့်အတူအိပ်၊ အတူစားနေထိုင်နိုင်သော ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ရ
လေသည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန်မှ လူစကားပြောသော ကျီးကန်းကလေးမလာ
သေးပါ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျီးကန်းကလေးကိုမြင်လျှင်...

“တယ်ယဉ်ပါးတဲ့ ကျီးကလေးပါလားဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ငယ်ငယ်တည်းက ကျုပ်တို့ကျွေးမွေးထားတာနဲ့
တစ်ခါတည်း ကျုပ်နဲ့မခွဲတော့ဘဲ ယဉ်နေတာပဲ”

ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသူက ပြောပြ၏။ ထိုစဉ် သာကဒိုးနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေသူ အမည်မသိလူက...

“ဒီကျီးကန်းလေးယဉ်တာ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ ကျုပ်တို့အိမ်နားက သာလိကာကိုမြင့်ရင် ခင်ဗျားအံ့ဩမယ်”

သာကဒိုးက “ခင်ဗျာ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုယဉ်တာလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် တယ်ချစ်တတ်တာပဲ”

“ဟာ အဲဒီသာလိကာလေးတတ်တာ၊ တော်တာ၊ ယဉ်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ဗျာ။ သိပ်ဟန်ကျတဲ့ သာလိကာလေးပဲ။ လူစကားပြောတတ် လိုက်တာလည်း မွတ်နေတာပဲ။ ပိုင်ရှင်ကိုတောင် ရောင်းစားမှာစိုးရတယ်။ အေးလေ သာလိကာ လူစကားပြောတတ်တာတော့ မထူးလှပါဘူး။ ဆန်း တာက ဆန်းတာက လူစကားပြောတတ်ရုံတင်မကဘူး၊ ဂဏန်းများတွက် လိုက်တာ ချက်နေတာပဲဗျာ”

သာကဒိုးက နားမရှင်း၍ “ခင်ဗျာ”

“သင်္ချာ အင်မတန်နိုင်တဲ့ သာလိကာဗျာ၊ မဆန်းဘူးလား။ ခင်ဗျား နှယ် ရိုးရိုးအပေါင်းအနုတ် အမြောက်အစားတောင်မဟုတ်ဘူး။ ငွေတွက်၊ ဈေးတွက်လည်းရတယ်။ စပါးတွက်၊ သစ်တန်တွက်တွေတောင်ရတယ်။ သူ့ပါရမီထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဟိုဘဝကသင်္ချာပါမောက္ခများ ဖြစ်လာသလားမှ မသိဘဲ”

သာကဒိုးက “အင်း ခင်ဗျားပြောသလိုဖြင့် စဉ်းစားစရာပဲဗျာ”

ထိုသူကပင် “ဆန်းသမှဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့က ဂဏန်းကို စာရွက်နဲ့မှတွက်တတ်တာ။ သူကတော့ ဂဏန်းတစ်ခုမေးလိုက်ရင် ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်ဆို ပါးစပ်နဲ့လျှောက်တွက်ပြီး ချက်ခနဲ အဖြေပြောတာ ပဲ”

“အမယ် သိပ်နိပ်ပါလား”

“ဒါဘာဟုတ်သေးလဲ။ ဂဏန်းတွက်တာလောက်တော့ ရိုးနေပြီ။ ဓမ္မစကြာအာဂုံဆောင်နိုင်တာများ ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“အလဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ဆို သူ့သခင်က သေသေချာချာ သင်ထားတာဗျာ။ အစက

သူဝယ်တော့ ဂဏန်းပဲ တွက်တတ်တယ်။ သူ့လက်ထဲ ရောက်တော့မှ ဓမ္မစကြာသင်ပေးထားတာ။ အခုတော့ ဓမ္မစကြာရပြီးလို့ မဟာသမယသုတ်တက်တာ တစ်ဝက်တောင်ကျိုးနေပြီ”

“နိပ်သဟာ၊ တယ်ဟုတ်တဲ့ သာလိကာပဲ”

“ဒါကြောင့် တယ်ထူးတဲ့ သာလိကာလို့ ပြောတာပေါ့ဗျ။ မနက်စောစောများ ထပြီးတော့ ဓမ္မစကြာတို့ မဟာသမယသုတ်တို့များ ရွတ်နေလိုက်တာ သိပ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတာပဲဗျာ။ ဒို့ထက်ထူးတာက ဒို့ထက်ထူးတာက”

ကျွန်တော် ကြားဖြတ်ထောက်၍...

“အမယ် ဒို့ထက်များ ထူးတာ ရှိသေးလား”

“ထူးပါသော်ကောဗျာ၊ ဓမ္မစကြာတွေ ဘာတွေရွတ်တာ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ အောင်သွယ်လည်း လုပ်တတ်တာ ခင်ဗျရဲ့။”

“နိပ်ပဟာ...၊ တယ်ဟုတ်တဲ့ ငတိပဲ”

“ကျုပ်တို့အရပ်ထဲ သူလုပ်လို့ နှစ်တွဲ သုံးတွဲ ညားကုန်ပါပကောဗျ”

“အဟုတ်ထူးပါပေဗျာ၊ အောင်သွယ်တတ်တဲ့ သာလိကာဆိုတော့ အဟုတ်ဆန်းတာပဲ၊ နှစ်တွဲ သုံးတွဲ ညားကုန်ကြပြီဟုတ်လား။ အင်း ဒီလူတွေတော့ နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာ မဟုတ်ဘူး။ သာလိကာ ရေးတဲ့ဖူးစာပဲ”

“သူလုပ်ပုံကလည်း အတော်ယဉ်တာခင်ဗျရဲ့၊ အရပ်ထဲကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရှိတဲ့ ငတိက သူ့ဆီ သွားပြောထားရတယ်။ သူက ကောင်မလေးကို မြင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ‘ဟဲ့ ကောင်မလေး လာဦး။ နင်တယ်လှနေပါလား၊ ဝတ်ထားလိုက်တာလည်း ကြော့လို့’ အဲသလိုမြှောက်ထိုးပင့်ကော် ဖော်လံဖားပြီးမှ...”

“အမယ် သူက ဖော်လံဖားလည်းတတ်သလား၊ နိပ်ဟ”

“အဲသလို သူကကောင်မလေးအကြိုက်မြှောက်ပေးပြီးမှ ‘နင်လှပေတဲ့ တစ်ခုလိုနေသကွယ်။ နင်လင်မရသေးတာ ရှော်နေတာပဲ။ နင့်မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား။ နင့်ကိုတော့ အရှေ့ပိုင်းက ကိုကျော်သောင်းက ကြိုက်နေသတဲ့ဆရာ၊ အတော်စွဲနေသတဲ့၊ သူများပြောတာ ငါးကြားရတယ်။ သနားပါတယ်၊ ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါ။ နင့်ကိုအတော်စွဲနေတာပဲ’ ဘာပဲညာပဲ”

နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ငနဲအတွက် ဘေးတီးတော့တာပဲဗျ။ ကြာတော့လည်း ကောင်မလေး ဘယ်ခံနိုင်တော့မလဲဗျာ။ ဆန်းတာက သာလိကကြီး လုပ်နေပုံက တကယ့်အောင်သွယ်ကြီးတွေ စနစ်အတိုင်းပဲတဲ့ဗျ”

“အင်း...တန်တော့၊ သင်္ချာပါမောက္ခလည်းဖြစ်၊ အောင်သွယ်လည်းဖြစ်တဲ့ ငတိသေလို့ ဝင်စားတာနဲ့တူတယ်။ ဟန်ကျပါပေရဲ့ဗျာ”

ထိုသူက စိတ်အားထက်သန်စွာဆက်၍...

“သူ ဒီလိုအောင်သွယ်လုပ်ပေးလို့ တစ်စုံတဲ စွဲသွားရင် သူ့သခင် ဘယ်လောက်ပွတယ်ဆိုတာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အရမ်းကိုကြီးပွားတော့တာပဲ”

“ဒီသာလိကာ ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ။ သူ့သခင်ကတော့ သိပ်ချစ်မှာပဲနော်”

“ကြည့်ချင်ရင် ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ဒီနားက တယ်မဝေးပါဘူး”
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆန်စက်တစ်ခုဆီသို့ညွှန်၍...

“ဟိုဘက်ဝင်းထဲကအိမ်ပါပဲ။ သူ့သခင်က ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လောက မီးလောင်တော့ အိမ်ပါသွားပြီး ဘိုင်ကျနေလို့ သူ့သာလိကာကို ရောင်းချင်နေတယ်”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩ...

“ဟင်...ဒီလောက်တတ်တဲ့ သာလိကာများ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးသေးလားဗျာ”

“ရောင်းဆိုပေမဲ့ ကြိုက်ဈေးရမှပါ။ သူ့ခမျာလည်း မီးလောင်ပြီး နောက် အတော်ဆင်းရဲနေရှာတာကိုး။ သူ့သာလိကာကိုချစ်ပေမဲ့ ဆင်းရဲတော့ အရင်းအနှီးလေးရအောင် ရောင်းချင်တာပေါ့”

“ဘယ်လောက်တဲ့လဲဗျ။ တတ်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော် လိုချင်သဗျာ၊ ဒီလောက်တောင်တတ်တဲ့ သာလိကာကို”

ထိုသူ ခေတ္တမျှ တွေနေပြီး...

“အင်း...ရောင်းချင်စိတ် ရှိသေးရင်တော့ ရပါလိမ့်မယ်။ သူက ငါးဆယ်ရရင် ရောင်းမယ်ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ အရပ်ထဲက ဒီသာလိကာကြီး သိပ်ချစ်တာဗျ။ ငါးဆယ်တတ်နိုင်တဲ့လူ မရှိကြလို့သာ။ နို့...စကား

မစပ် ခင်ဗျားမှာ ကလေးရှိလားဗျ”

“ရှိသားပဲ။ ဘာဆိုလဲဗျ၊ ကျုပ် ကလေးရှိတာနဲ့ သာလိကာနဲ့”

“အား...ကလေးရှိတဲ့လူဆို သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒီသာလိကာက ကလေးထိန်း အင်မတန်တော်တာကလားဗျ။ သူက ကလေးတစ်ခုခု မဟုတ်တာလုပ်နေရင် အော်တိုင်တတ်တယ်။ လိမ့်ကျပါကျမှာကိုလည်း အမြဲကြည့်ပြီး လူကြီးတွေကို သတိပေးတတ်တယ်။ နောက်ပြီး ကလေး မပျင်းအောင် တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ အပျင်းဖြေနေတတ်တာဗျ”

“အာ...တယ်ဟုတ်ပါလားဗျို့။ လုပ်ဗျို့...လုပ်ဗျို့၊ ခင်ဗျား ကူညီ ဗျာ...။ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်ယူမယ်။ ခင်ဗျားလိုက်ပြောပေးဗျာ...”

“အင်း...လက်မလွန်သေးရင်တော့ ခင်ဗျားရတန်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီလူက ကျုပ်နဲ့ခင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလိုချင်သပဆိုလည်း ကျုပ်ကြည့်ပြော ပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်ဘေးဘိတီးပေးပါ့မယ်”

သာကဒိုးသည် သာလိကာကြီးကို အထူးသဘောကျနေမိပါတော့ သည်။ ဓမ္မစကြာရွတ်တတ်တာ၊ အောင်သွယ်လုပ်တတ်တာတွေအသာ ထား။ ကလေးထိန်းတတ်တာတစ်ခုနှင့် ကျေနပ်လှပေပြီ။ ထိုသူနှင့် သာလိကာရှိရာအိမ်သို့ လိုက်သွားရာ စက်ဝင်းအတွင်း အိမ်စုတ်ကလေး တစ်ခုအတွင်း ရောက်သွားပါသည်။ သာကဒိုးနှင့်ပါသူက သာကဒိုးအား မျက်ရိပ်ပြကာ ထိုင်စေပြီး သာလိကာကြီး၏ပိုင်ရှင်နှင့်ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့်ပြောပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမ သာလိကာပိုင်ရှင် က ခေါင်းခါသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အတန်ကြာမျှပြောဆိုကြပြီးမှ သာလိကာ ပိုင်ရှင် ခေါင်းထောင်ကာ သာကဒိုးဘက်လှည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား သိပ်လိုချင်နေသလား။ ကျုပ် တယ်တော့ မရောင်းချင် ဘူး။ မွေးကင်းစကတည်းက ကျုပ်လေ့ကျင့်ပေးလာတာ။ လိုချင်သပဆို လည်း ငါးဆယ်ပေး၊ လျှော့တော့ မလျှော့နိုင်ဘူးဗျို့။ ကျုပ် ရောင်းချင်လို့ ရောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အရင်းအနှီးကလေး ရတန်ကောင်းရဲ့လို့ ရောင်းရ တာပဲ”

သာကဒိုးသည် ခပ်တည်တည် ထိုင်လျက်ကပင်...

“အင်း...ငါးဆယ်တန်ရင်တော့ ငါးဆယ် ပေးရတာပေါ့ဗျာ...”

သာလိကာပိုင်ရှင်က...

“ဩ...ခင်ဗျားက ငါးဆယ်တန်ရင်တော့ ပေးချင်တယ်ဆိုပါတော့။ ကျုပ်သာလိကာ တတ်ပုံတော်ပုံတော့ ခင်ဗျားကြားပြီးရောပေါ့ဗျာ။ ငွေငါးဆယ် တန်မတန်သိရအောင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ သာလိကာကြီးကို တန်မတန် မေးကြည့်ပေတော့”

သာကဒိုးလည်း သာလိကာကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ အရဲစွန့်၍...

“ဟေ့ကောင်ကြီး မင်း ငါးဆယ်တန်ရဲ့လားကွ”

သာလိကာကြီးလည်း ခေတ္တမျှတွေ့ကာ သာကဒိုးကို ပေကြည့်နေပြီး နောက် လျှာလေးကြီးနှင့်...

“ကျုပ်...ငါးဆယ် တန်ပါတယ်ဗျာ၊ ငါးဆယ်တန်ပါတယ်...”

ဒီတစ်ချက်နှင့်ပင် သာကဒိုးသဘောကျကာ ဝယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါသည်။ သူစကားပြောပုံ ပီသလိုက်သည်မှာ လူတစ်ယောက်ပြောသလိုပင် အောက်မေ့ရသည်။ သာကဒိုးက...

“တယ်ဟုတ်ပါလားဗျို့၊ ခင်ဗျားကောင်ကြီးက”

ပိုင်ရှင်က “ဟုတ်ဆို သေသေချာချာ အပင်ပန်းခံပြီး သင်ထားတာ ကိုးဗျ။ ကျုပ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ကောင်ကြီး မရောင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဆင်းရဲလွန်းတော့လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ သံယောဇဉ်ဖြတ်ရတော့ မှာပဲ။ အင်း...ခင်ဗျားနဲ့ မရင်းနှီးသေးလို့ပေါ့ဗျာ။ ရင်းနှီးသွားရင် ပြောလိုက် မယ့်စကားတွေ ဖောင်နေမှာပဲ”

သာကဒိုးလည်း ငွေငါးဆယ်ကို အိုးဝေမန်နေဂျာဦးသော်ထံ ပြေးဆွဲ ကာ သာလိကာကြီးကို ဝယ်ယူလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် မိတင်အေး အား...

“အေးရေ...၊ သာလိကာကြီး ဝယ်လာတယ်ဟေ့။ သိပ်တတ်တာပဲ ဆရာ”

“ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ။ အဝင်တော်လား မတော်လား ဗေဒင်လေး ဘာလေး မေးကြည့်ပါဦးတော့။ သာလိကာလည်း ခြေနှစ်ချောင်းပဲတော့။ အဝင်မတော်ဘူးဆိုရင် ခက်ကုန်ပါဦးမယ်”ဟု မိတင်အေးက မိန်းမပီပီ သာလိကာတတ်တာ မတတ်တာကို မစဉ်းစားနိုင်။ ဗေဒင်သာ မေးခိုင်းလေသည်။

“အိုကွာ...ဗေဒင် နောက်တော့ မေးတာပေါ့။ အင်မတန်တတ်တဲ့ သာလိကာကြီးဆရာ၊ ဓမ္မစကြာရွတ်တတ်တယ်တဲ့ဆရာ၊ နောက်ပြီး ဂဏန်းတွက်လည်း တော်တယ်တဲ့ဆရာ၊ ဂဏန်းတွက်တော့မေးချင်ရာမေး သချာပါရဂူဆိုပါတော့ကွာ”

“နို့...နေပါဦး။ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ”

ဤနေရာတွင် သာကဒိုးအဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။ သာလိကာကြီး ဘယ်လောက်တတ်တယ် မိန်းမတို့မည်သည် ပိုက်ဆံနှုမ္မာတတ်ပေသည်။ လင်မယား သေနင်္ဂဗျူဟာ အခန်း ၃၊ အပိုဒ် ၂ အရ လိမ်လေမှဟု...

“အစိတ်တည်း ပေးခဲ့ရပါတယ်ကွာ။ သိပ်တန်တာပေါ့ကွာ၊ သိပ်တတ် တဲ့ကောင်ဟာပဲ”

ဤတွင် မိတင်အေး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဟင်...အစိတ်တောင်၊ အစိတ်တောင်”

အမယ်လေး ထက်ဝက်ချိုးပြီး လိမ်မိပေလိုဗျ။ အပြည့်များပြောလိုက် ရင် တက်သေမလားမသိပါ။

“အမယ်လေး အစိတ်တောင် ဟုတ်လား၊ အစိတ်တောင် များလှချည့် လား။ သူများတွေဖြင့် သာလိကာတစ်ကောင် လေး ငါး ခြောက်ကျပ်ပေးရ တဲ့ဥစ္စာ။ ရှင်တွေကရာတွေလုပ်လာပြီ၊ တွေကရာလုပ်လာပြီ”

“အို...မင်းဘာသိလဲကွာ၊ လေးငါးကျပ်က သာလိကာအရိုင်းပဲရမှာ ပေါ့ကွာ။ ယဉ်ပြီးသားဘယ်ရမလဲ။ ဒီကောင်က ဓမ္မစကြာတွေ ဂဏန်းတွက် တာတွေတတ်တဲ့အပြင် အောင်သွယ်လည်း လုပ်တတ်တယ်တဲ့ ဆရာရဲ့”

မိတင်အေးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“ဘာ...ဘာ...အောင်သွယ်လုပ်တတ်တယ်။ ဘာကိုအောင်သွယ်လုပ် ရမှာလဲ။ ရှင်အရပ်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမနေချင်ဘူးလား ဟုတ်လား”

“အိုကွာ...ဒါထားပါဦးကွာ။ အောင်သွယ် လုပ်တတ်တာတွေ၊ ဂဏန်းတွက်တတ်တာတွေ အသာထား တို့သားလေးနဲ့သိပ်ကိုက်မှာပဲ။ သူက ကလေးထိန်း အင်မတန်တော်တယ်ဆိုပဲ။ အံ့ကိုက်ပဲဟေ့၊ တို့သားလေး က စကားသင်ခါစနဲ့ သာလိကာကြီးနဲ့တော့ အတော်ပဲ ဆရာ။ တို့သား လေးကို သာလိကာကြီးစကား သင်ခိုင်းပေါ့ကွာ”

“ဘာ...ဘာ...ဘာ တော်ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ တော်ရူးနေ သလား။ ကြံကြီးစည်ရာတော်၊ လူကပဲ သာလိကာဆီ လူစကားသင်ရမတဲ့။ ကြားဖူးပေါင်တော်၊ တိရစ္ဆာန်ဆီမှာ လူက လူစကားသင်ရမတဲ့ ဖို့...”

မိတင်အေးအား ဘယ်လိုမျှ လျှောက်လဲမရအောင် ဖြစ်နေပေတော့ သည်။

“မင်းကလည်းကွာ သာလိကာကြီးက လူစကားကို လူလောက်တတ် နေတာပဲကွ။ ကလေးသင်ခိုင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီကောင်ကြီး အစိတ်တော့ ကောင်းကောင်းတန်ပါတယ်ကွာ။ အစိတ်မကပါဘူး ငါးဆယ်တောင် တန်ပါတယ်။ သာလိကာ အယဉ်ပဲဟာ၊ ငါးဆယ်တောင် တန်ပါတယ်ကွ၊ ဟော တန်မတန် ငါမေးပြမယ်(သာလိကာ လှောင်အိမ်သို့ကပ်၍) ဟေ့ ကောင်ကြီး မင်းငါးဆယ်တောင်တန်တယ် မဟုတ်လားကွ။ တန်တယ် မဟုတ်လား။”

သာလိကာကြီးလည်း ခေါင်းကိုပေစောင်း ပေစောင်းလုပ်ကြည့်ပြီး နောက် လျှာလေးကြီးနှင့်...

“ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ် ငါးဆယ် တန်ပါတယ်ဗျာ”

ဤတွင် မိတင်အေးသည် အနည်းငယ်ပြုံးဖော်ရလာသည်။ ထို့ နောက် မိတင်အေးသည် ဆက်လက်၍ ဆူဆူပူပူ မလုပ်သော်လည်း တယ်တော့ ကျေနပ်ပုံမရချေ။ သာကဒိုးကလည်း သာလိကာကြီးနှင့် ရင်းနှီး အောင်သာ ကြိုးစားနေရသည်။ ရင်းနှီးမှသာ နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြစ်လာ ပေမည်။ တစ်နေ့ မိတင်အေး သိမ်ကြီးဈေးက အပြန်...

“မောင်ရေ ငရုတ်သီး ကြက်သွန်တွေ တစ်လစာ အကုန်ဝယ်ခဲ့ပြီ။ ဘုရားတွက် ဖယောင်းတိုင်လည်းပါတယ်။ ကလေးကြိုက်တဲ့ မုန့်တွေ လည်း ပါတယ်။ ဒီပြင်သရေစာတွေ ဘာတွေလည်း နည်းနည်းပိုဝယ်ခဲ့ တယ်။ ဆီပါ တစ်ခါတည်းပဲ ဝယ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရေနံဆီတော့ ပုံးမနိုင်လို့ တစ်ခါ တည်းမဝယ်ခဲ့နိုင်ဘူး။ အားလုံးသုံးဆယ်ဖိုးလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

မိတင်အေးက သူဝယ်လာသည်များကို တစ်ခုစီလွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ရင်း ပြောနေ၏။

“အားလုံး သုံးဆယ်လောက် ကုန်တယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ သုံးဆယ်ဖိုးလောက် ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ သေသေချာချာတော့ မတွက်ခဲ့နိုင်ဘူး။ ခုမှပဲ တွက်ရမှာပဲ”

“အား ဟန်ကျပဟေ့။ မင်းဝယ်လာတာတွေ တစ်ခုစီ ပြောသာလိကကြီးကို တွက်ခိုင်းရအောင်၊ ဒီကောင်ကြီး ဒီနေရာမှာလည်း အသုံးချရတော့မှာပဲ။ ‘လာဟေ့ ဟေ့ကောင်ကြီး’ဟု သာကဒိုးလည်း သာလိကကြီးကို လှောင်အိမ်နှင့်တကွ ဈေးတောင်းနားချကာ...”

“ကဲ...အေး ပြောစမ်း၊ ဘယ်ဟာ ဘယ်လောက် ကျသလဲ။ ဒီကောင့် တွက်ခိုင်းရအောင်”

“ဆီက တစ်ပိဿာ၊ လေးကျပ်”

“ကဲ...မှတ်ဟေ့၊ ဆီတစ်ပိဿာ လေးကျပ်ဖိုးတဲ့”

“ဘုရား ဖယောင်းတိုင် ခြောက်မူးတဲ့၊ ကဲဟေ့ကောင်ကြီး အဲဒါအရင် ပေါင်းစမ်း”

သာကဒိုးလည်း လျှာလေးကြီးနှင့်...

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျ”

“အေးပါကွာ မင်းငါးဆယ်တန်မှန်း ငါသိပါတယ်။ ကြော်ငြာမနေပါနဲ့တော့။ ဪ မင်းက ငါးဆယ်တန်ဆိုတော့ တစ်ခု နှစ်ခုလောက်နဲ့ ပေါင်းမပြချင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်စ။ ကဲ အေးရေ အကုန်သာ လျှောက်ပြောပြပါတော့ကွာ”

“ကြက်သွန်ဖြူကသုံးမတ်၊ ကြက်သွန်နီကနှစ်ကျပ်ဖိုး၊ ငရုတ်သီးက တစ်ကျပ်ခွဲဖိုး။ ငရုတ်ကောင်းတစ်မတ်ဖိုး၊ မဲနယ်ဘူးက သုံးမူး၊ ဆပ်ပြာ တစ်လစာ နှစ်ကျပ်ဖိုး”

သာကဒိုးကဖြတ်၍...

“ဟိုး...ဟိုး ဒါပဲ ပေါင်းခိုင်းပါဦး။ ကိုင်း ဟေ့ကောင်ကြီး ဘယ်လောက်ရှိသွားပလဲကွ။ ပေါင်းပြပါဦးကွ”

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“အမယ်မင်း မင်းငါးဆယ်တန်မှန်း သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ သိပါတယ်။ ပေါင်းပြပါဦးကွ၊ မင်းမမ ဝယ်လာတာတွေကို”

“ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“အို...သိပါတယ်ဆိုမှပဲကွာ”

“ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရော ခက်ခက်ရချည့်ကွာ။ သိပါတယ်ဟ ငါ့လူရ၊ ပေါင်းခိုင်းနေတာကွ ပေါင်းခိုင်းနေတာကွ၊ ပေါင်းခိုင်းနေတာကွ”

သာကဒိုးလည်း မိန်းမရှေ့ခိုင်းမရ၍ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ငေါက်လိုက်မိတော့သည်။ သာလိကာကြီးလည်း လန့်ဖျပ်ကာ တဖျပ်ဖျပ်ခုန်တဲ့ ပြီး သံကုန်အော်ဟစ်လေတော့သည်။

“ကီ...ကီ...ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ။ ကီ ကီ ကီ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကီ ကီ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ...”

မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။ ဗုဒ္ဓပူဇော်မိ၊ ဘုရားကြည့်မနေပါနဲ့။ သာကဒိုးလည်း နှစ်တုံးကုန်သလောက်ရှိမှ ရိပ်မိရပေတော့သည်။ စက်ဆန်းမှ ငနဲများသည် သာလိကာကြီးကို ‘ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ’တစ်ခွန်းတည်း ဖိသင်ပြီး ငါးဆယ်သော အသပြာတိတိနှင့် ညာရောင်းလိုက်လေသည်တကား။ အမယ်လေး နှစ်တုံးကုန်မှ ရိပ်မိတော့သဗျ။ ရက်စက်ပါပေဗျ။ ရက်စက်ပါပေဗျ။ ကြုံဖူးပေါင် ဂုဏ်ထူးအောင်ပါပဲဗျ။ လိမ်နည်းဆန်းပါပဲဗျ။

ဒါ့ကြောင့် ဒါ့ကြောင့် အမေကပြောလိုက်တာ၊ ရန်ကုန်ဟာ သိပ်ရှုပ်တာပဲတဲ့။ မှန်လိုက်တာအမေရဲ့။ အမယ်လေး အမေရဲ့ဟုသာ တ၍ တ၍အော်ချင်ဟစ်ချင်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် လင်မယား ငါးဆယ်ဖိုး ထသတ်ရသည့်အဖြစ်ကိုကား အကျယ်မရေးလိုပါပြီ။ ဟိုကောင်ဟာ တော်တော် အလိမ်ကောင်းတဲ့ကောင်ပါလား။ ခင်ဗျားအတွက် ကြည့်ပြီး ဘေးတီးပေးပါမယ်တဲ့။ အမယ်မင်း လက်စသတ်တော့ သူ့အမေလင်အတွက် ဘေးတီးသွားတာပါကလားဗျ။ သာကဒိုးလည်း ချက်ချင်းပင် စက်ဆန်းလိုက်သွားသည်။ သို့သော် ငနဲနှစ်ကောင်ကို ယနေ့အထိပင် မဖူးမြင်ရတော့ပြီ။

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

တစ်ခွန်းတည်းသာပြောတတ်သော ငါးဆယ်တန်သာလိကာကြီး သာ သာကဒိုးလက်ဝယ် အမြင်ကတ်စရာမှုန်တေတေနှင့် ကျန်နေပါတော့ သည်။ သာကဒိုးလည်း ပထမ ဟိုကောင်တွေ ဒေါပွပွနှင့် သာလိကာကြီး တူနှင့်သာထုချင်နေတော့သည်။ သာလိကာမွေးရတယ်ဆိုတာ တော်တော် မလွယ်ပါ။ ကရိုကထအင်မတန်များသည်။ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်ပုံ မှာ ပါးစပ်က တဂစ်ဂစ်စားပြီး ဖင်က တပျစ်ပျစ်မပြတ် ပါတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း ညော်လည်းအင်မတန်ကြောက်သည့် သတ္တဝါစား ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကလေးမကြည့်အားဘဲ သူ့ ညော်ရှောင်ပေးနေရ တာနဲ့ အချိန်ကုန်ရာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ညော်ထဲသာ ပစ်ထားချင်တော့ သည်။ ငါးဆယ်တန်ကြီးမို့သာ ကြည့်နေရတယ် သိလား။

ဤအဖြစ်ကို ရှက်လွန်းလို့ ဘယ်သူမျှမပြောရဲပါ။ အမှန်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကျုပ်က ရှောက်ရှက်မရှိပါဘူး။ သို့သော် နွားကျတာ လူသိ ကုန်မစိုးလို့သာပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျုပ်မှာ ဤသာလိကာကြီးကြည့် ကြည့်ပြီး ကံသာအမိ ကံသာအဖဟုပဲ သဘောထားနေရပေတော့သည်။

ဟိုကောင်တွေ ဒေါပွပွနှင့်၊ ကိုယ်နွားကျတာတွေ ဒေါပွပွနှင့် သာလိကာကြီးပဲ ဖိဖိပြီး...

“ဟဲ့..သေခြင်းဆိုး။ ဟဲ့..သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး” သာလိကာကြီးက လျှာလေးကြီးနှင့်...

“ကျုပ်..ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်တော့ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး”

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“နှင့်အမေ ငါးဆယ်တန်ပါလား၊ နင့်အမေ ငါးဆယ်တန်ပါလား၊ သေခြင်းဆိုး...သေခြင်းဆိုး...သေခြင်းဆိုး”

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်တော့ခွေးမသား၊ သေခြင်းဆိုး၊ သေခြင်းဆိုး။ နင်တော့ ငါးဆယ်ဖိုးကျေအောင် ဆဲမယ် သတ်မယ် သေခြင်းဆိုး”

သာကဒိုးလည်း စိတ်နာနာနှင့် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ကျိန်ဆဲနေမိပေတော့ သည်။ ဤတွင် မိတင်အေးက...

“တော်ပါတော့...တော်ပါတော့၊ တိရစ္ဆာန်နဲ့ဖက်ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့ တော့။ ကိုယ်အသုံးမကျတာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ဒီကောင်ကို တန်ရာ တန်ဖိုးပြန်ရအောင် ပြန်ထုတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါ” ဟုဆိုလေသည်။ ဤတွင် သာကဒိုးဦးနှောက်လည်း ပွင့်ခနဲလင်းသွားပါသည်။ ဟုတ်သည်၊ ကိုယ့်ကို ပတ်တီးရိုက်သလို သူများကို ပတ်တီးရိုက်ရင်တော့ ပိုက်ဆံပြန်ရနိုင် သည်ဟု တွက်မိလေတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လို ခပ်အူအူလူတွေ မှလည်း ပတ်တီးရိုက်လို့ရပေမည်။ လူလည်ကိုသွားပတ်တီးရိုက်မိလျှင် နားရင်းတီးသွားမှာလည်း ကြောက်ရသည်။ အူသမှ ကျွန်တော့်ထက်ပိုအူမှ တော်ရာကျပေမည်။ ဩ...ကျွန်တော့်ကို ပတ်တီးရိုက်သွားသလို ဘေးတီး ပေးမယ့်လူလည်တစ်ကောင်လိုသည်။ ထိုဘေးတီးကောင်ကို ပထမရှာရ မည်။ အား...ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ လူလည်တွေ အတော်များသည်ပဲ။ မကြာမီ ဘေးတီးပေးမယ့် ငတိတစ်ကောင် ရပါသည်။ သူ့ဂုဏ်သရေကို ထောက်သောအားဖြင့် သူ့နာမည်ကိုတော့ မဖော်ပြပါရစေနဲ့တော့။

သို့သော် ထိုဘေးတီးကောင်သည် အလကား စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကုသိုလ်ဖြစ်ဆားတီးပေးတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ရသည့်ပိုက်ဆံမှ သူ့အတွက် ရာခိုင်နှုန်းနှင့်ခွဲပေးရန် သဘောတူပါသည်။ ငါးဆယ်ရလျှင် တစ်ဆယ်ပေး ရမတဲ့။ အစိတ်ရလျှင် ငါးကျပ်ပေးရမတဲ့။ သာကဒိုးလည်း ဘယ်လောက်ပဲ ရရ ငါးဆယ်တန်ကြီးထွက်သွားလျှင် တော်ပါပြီဟုပဲ သဘောထားနေရပေ တော့သည်။ ဘေးတီးကောင်ကို ပထမသင်တန်းပေးရသေးသဗျ။ ကိုယ် အလိမ်ခံရတဲ့အတိုင်း လိမ်တတ်အောင်လေ။ သာလိကာကြီးဟာ ဓမ္မစကြာ လည်းရတယ်၊ မဟာသမယသုတ်လည်းရတယ်၊ အောင်သွယ်လည်းတတ် တယ်၊ ဂဏန်းလည်းတွက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းတွေ အပြင် ဗေဒင်လည်းတွက်တတ်တယ်လို့ စပယ်ရှယ်အရည်အချင်းတစ်ခု ထပ်ဖြည့် လိုက်တယ်လေ၊ မနိပ်ဖူးလား။

သို့သော် တော်တော်နဲ့မစွဲပါ။ စွဲမယ့်စွဲတော့ အူတူတူ ငတိကြီးတစ် ယောက်နဲ့ စွဲသွားလေသည်။ သာကဒိုးထက် အူလို့ ငတိထိတာပေါ့။ ထိုငတိကြီး လာမယ်ဆိုကတည်းက သာကဒိုးလည်း ကိုယ်ခံရသည့်နည်း အတိုင်း ပထမ ဘေးတီးကောင်နဲ့ ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ ဒုတိယလုပ်ငန်းစဉ်

အရ ခေါင်းကိုခါရမ်း၍ တတိယလုပ်ငန်းစဉ်အရ...

“အင်း...ရောင်းတော့မရောင်းချင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေး တည်းက ကြိုးစားပြီး သင်ပေးခဲ့ရတာ။ ငါးဆယ်ကတော့ မလျှော့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကြွေးတစ်ခုက ပူနေလို့သာ ရောင်းရတာပဲဗျာ”

ငတိကြီးကလည်း သာကဒိုးခံရသည့်လမ်းအတိုင်းပင်...

“အင်း...ငါးဆယ်တန်ရင်တော့ ငါးဆယ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆရာ မှာထားလို့ဗျ”

“ဩ...ခင်ဗျားက ငါးဆယ်တန်မှ ယူမယ်ဆိုပါတော့။ ကဲ...ရှည်ပါတယ်။ ငါးဆယ်တန် မတန်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ သာလိကာကြီးကို ငါးဆယ်တန်ရဲ့လားလို့ မေးကြည့်ဦးဗျ”

ဒါကတော့ ဟိုလူ့စကားအတိုင်းပဲလေ။ တောသားကြီးလည်း ခပ်သွက်သွက်ပင် ထ၍ သာလိကာကြီးအား...

“ဟေ့...မင်း ငါးဆယ်တန်ရဲ့လားဟေ့”

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်က အဆင်မှပြေပါ့မလားလို့ ရင်တဖိုဖို။ သာလိကာကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း လျှာလေးကြီးနှင့်ပင်...

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ”

ငါးဆယ်တန်ကြီးမှာ ငါးဆယ်စကားနှင့်ပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ငါးဆယ်အပြည့်ပြန်မရ။ ဘေးတီးကောင်ကို ကော်မရှင်ပေးရလို့ လေးဆယ်ပဲရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။ သူများကိုလိမ်တာ မကောင်းမှန်းလည်း သိပါသည်။ အမှန်တော့ သူများကိုလိမ်ရတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ လောကကြီးကိုက သူငါကစတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လိမ်နေကြတာချည့်ကပဲ။ အချို့များ လူလူချင်း လိမ်လို့အားမရလို့ ဘုရားတောင်လိမ်ကြတယ်။ ကြည့်ပါလား ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ၊ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပါဘူးလို့ ဘုရားကို ပြောပြီးတော့ ဘိုးဘိုးအောင်တို့၊ ဂိုဏ်းဆရာတို့၊ မင်းကလေးတို့ကို ဘုရားထက် ပိုရိုသေကြတာ ကြည့်လေ။ ဥပုသ်သည်တွေကိုလည်း ကြည့်ပါလား။ ဖရုဿဝါစာ၊ ဘာဝါစာ ညာဝါစာတွေ မလုပ်ဘူးဆိုပြီး အတင်းချည့်တစ်နေကုန် ထိုင်ပြောနေကြတာ ကြည့်လေ။ သာကဒိုး မနိပ်တာမဟုတ်။

လောကကြီးကိုက မနိပ်တာပါ။ (ကိုယ့်အပြစ်ရှိတာကို လောကနဲ့ပဲ ကိုင်ပေါက်ရတော့မှာပဲ။)

ငါးဆယ်တန်ကြီးထွက်သွားပြီးသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မအေးရပါ။ ငတိကြီးဘယ်နေ့ပြန်လာမလဲ။ ဘယ်နေ့ပြန်လာမလဲ။ ဘယ်နေ့လာရိုက်မလဲ။ သူလာရင် ဘယ်လိုပြန်လှည့်လိမ့်ရမလဲဟု ပန်းသပြေညောင်ရေလောင်း၍ တထိတ်ထိတ်စောင့်နေရပါသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်ကား အဘယ်အကြောင်းကြောင့်မသိ။ ငတိကြီးသည် နှစ်လ၊ သုံးလအထိ ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စ မေ့တော့ရှုနေစဉ် တစ်နေ့ အင်းစိန်အသွား စီအိုင်ဒီဝင်းထဲအရောက်တွင် အဖြစ်ဟောင်းပေါ်ပြီး ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။ စီအိုင်ဒီဝင်း စုံထောက်အရာရှိအိမ်တစ်အိမ်တွင် ကျွန်တော်၏ငါးဆယ်တန်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ စတိုင်ဖြောင့်ဖြောင့် စံနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။ လှောင်အိမ်သစ်နဲ့ဘာနဲ့ ဝဖြိုးလို့ တော်တော်ကြီးပွားနေပါလားဗျ။

အိမ်ထဲမှာလည်း လူမတွေ့ရပါ။ နံနက်ခင်း လင်အလုပ်သွား၊ မယားကမီးဖိုစီမံနှင့် အိမ်ရှေ့၌လူမရှိဖြစ်ပုံရသည်။ သူ့ကို အပြင်ခပ်ကျကျတွင် ချိတ်ထားရာ သာကဒိုးလည်း သာလိကာလေး ချစ်၍ကြည့်ဟန်ဖြင့် မသိမသာ ကပ်သွားပြီး အကဲခတ်ပါသည်။

ငါးဆယ်တန်ကြီးသည် ငါးဆယ် ငါးဆယ်နှင့် လက်ပေါင်းအတော် ပြောင်းခဲ့ပြီထင်ပါသည်။ တစ်ခါပြောင်းလိုက်၊ တစ်ခါအဆဲခံရလိုက်နှင့်ဖြစ်ပုံရပြီး စကားလုံးသစ်တစ်ခု တတ်နေသည်ကို ထောက်ရှု၍ အကဲခတ်ရပေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ရာတွင်...

“ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းငါးဆယ်တန်သေးလားကွ”

“ကျုပ်...ငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ၊ သွား...သေခြင်းဆို၊ သွား... သေခြင်းဆို၊ သွား...သေခြင်းဆို”

သာကဒိုး

၁၉၅၄ ခု၊ မတ်လ။ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၅

သိကြားမင်းထိုးသောလက်ဆောင်

မောင်ထင်

ရှေးသရောအခါ ပြည်ဗာရာဏသီ ညာမင်းကြီးစိုးစံတော်မူသတတ်။
 ထိုသရောခါ မြို့အုပ်မင်း ဦးဘကြိုင်ဟု ဟိုးလေးတကျော် ထင်ရှား
 သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် အရေးပါသောအရာရောက်
 သော မိမိ၏ငယ်ဆရာ လွတ်တော်အတွင်းဝန်တစ်ဦးနှင့် ကပ်၍ ကြံသော
 အားဖြင့် ပန်းတင်းပန်းထော်နှင့်တကွ တောင်စဉ် ခုနစ်ခရိုင်ကို အုပ်စိုးရ
 သော မြို့ပိုင်မင်းတစ်ဦးဖြစ်လာ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုမြို့ပိုင်မင်းသည် မြန်မာ့အလင်း ပြက္ခဒိန်ကို စိမ်ပြေ
 နပြေ လှန်လှောကာ နေလေသတည်း။ အိမ်ထောင်ကျစ အပျိုကြီးသည်
 ကုန်ခဲ့သော ရက်တို့ကို နှမြောသဖြင့် လက်ချိုးရေတွက်သည့် ဥပမာနှင့်
 ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်၍ မြို့အုပ်မင်းသည် ကုန်ခဲ့သော ရက်တို့ကို
 နှမြောခင်တွယ်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မြန်မြန်ကုန်ပါစေဟု အတွင်းကျိတ်
 ဆုတောင်းရင်း ရေတွက်လျက်ရှိသည်။ မြို့အုပ်မင်းအဖို့ ရက်မငင်ရဘဲ
 ၂၈ ရက်နှင့် တစ်လဟု ခေါ်တွင်ရသည့် ဖေဖော်ဝါရီလသည် လထူးလ
 မြတ်ဖြစ်သတည်း။ ထိုသို့သောလမျိုး၌ ၂၇ လုံးသော နက္ခတ်တို့သည်
 ကောင်းကင်ပြင်၌ မစုဝေးသော်လည်း မြို့အုပ်မင်း၏ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌

ရေထမ်းကုလားသည်လည်းကောင်း၊ ဒိုဘီကုလားသည်လည်းကောင်း၊
 နွားနို့ကုလားသည်လည်းကောင်း၊ မိလ္လာကုလားသည်လည်းကောင်း၊
 အထည်သည် ကုလားသည်လည်းကောင်း၊ ပေါင်မုန့်ကုလားသည်လည်း
 ကောင်း၊ ကြက်ဥကုလားသည်လည်းကောင်း တစ်ခဲနက်စုဝေးနိုင်စိမ့်သော
 ငှာ အခြားသော လထက် နှစ်ရက်သုံးရက်ဦး၍ လခထုတ်နိုင်သောလမျိုး
 ဖြစ် ပေသည်။ ထိုသို့သော လမျိုး၌ မြို့အုပ်မင်းသည် ရှေ့လာမည့်လတို့
 သည် ဤသို့သာ ၂၈ ရက်သတ်သော် ကောင်းလေစွဟု အကြံရလေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် မြန်မာ့အလင်းပြက္ခဒိန်ကို လှန်မိသော ထိုနေ့၌ မြို့
 အုပ်မင်းသည် တစ်လ၌ ၂၇ ရက်၊ (ဝါ)၂၆ ရက်၊ သို့မဟုတ် ၂၅ ရက်၊
 တစ်နည်းသော် ၂၄ ရက်၊ တစ်မျိုးပြောရလျှင် ၂၃ ရက်၊ ယုတ်စွအဆုံး ၂၂
 ရက်၊ အလွန်ဆုံး ၂၁ ရက်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ရက်ပေါင်း ၂၀ လောက်
 တော့ ဖြစ်သင့်ကောင်း၏ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

မြို့အုပ်မင်းသည် မိမိအလုပ်ဝင်သည့်နေ့ကစ၍ ယနေ့အထိ မြို့အုပ်
 လုပ်သဖြင့် မြတ်စွန်းသော မိဘပို့ငွေ ၆၀၀ ကျော်ကိုစဉ်းစား၍ နေဟန်
 လက္ခဏာတူသည်။

မြတ်စွန်းမည်ဆိုလျှင် မြတ်စွန်းလောက်ပေမည်။ ဟိံသစ္စံ၊ ထိုစကား
 သည် မှန်၏။ မမှန်ဘူးဟု ငြင်းချက်ထုတ်လိုသောသပျူရိသအပေါင်း
 သူတော်ကောင်းတို့သည် လာဘ်စားခြင်းစုံစမ်းရေး အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရာ၏။

ဤအလုပ်သည် မမြတ်ဘဲ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မနေနိုင်။ ရသမျှလခ
 ကို မသဒ္ဓါရေစာ ထမင်းမစားဘဲစုလျှင် တစ်နှစ်အဖို့၌ တစ်လခမျှ စီ
 နိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း၌ ကံကောင်းသူတို့သည်
 ဘောလုံးပမာ ဤမှာဘက်ထောင့်ကနေ၍ ထိုမှာဘက်ထောင့်သို့ ကန်ထုတ်
 ခြင်းခံရသည်ရှိသော် မိဘထံမှ ခရီးစရိတ်တင်ကူး၍ ထုတ်နိုင်သေးသည်။
 ဤသို့ခရီးစရိတ်ထုတ်ရာ၌ ထို့ထက်အလွန်ကံကောင်းသော မြို့အုပ်ပေါက်
 စတို့သည် တစ်နှစ်အတွင်း နှစ်ခါလည်းထုတ်နိုင်၏။ ဆယ့်နှစ်ခါလည်း
 ထုတ်နိုင်၏။

လိမ့်ပါများသောကျောက်ခဲ၌ ရေညှိမတွယ်။ ထိုနည်းတူစွာလျှင် လိမ့်
 ပါများရသော မြို့အုပ်မင်းသည် မိမိအလုပ်၌ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း

စသည်တို့ကိုအစွမ်းပြရန် အခါအခွင့်နည်းပါးလေရကား မိမိ၏ဗလာ သက်သက် အဖြစ်သည်သာလျှင် ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ ရာထူးအာဏာ တိုးတက်ရေး စသည်တို့၌ ဟိုသင်းကို ဟဌာမျှော်သလို မျှော်လင့်စောင့် စားရင်းနှင့်ပင် သားသမီးဟူသော ရတနာတို့သာလျှင် တိုးပွား၍ လာရလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဟိုရတနာတွေမစုပါဘဲလျက် ဒီရတနာတွေသာ စုနေ သော မြို့အုပ်မင်းသည် သူပြုကွဒိန်ကိုလှန်၍ ရသလို လတို့ကို တစ်လပြီး တစ်လလှန်နိုင်လျှင် “အင်း...တယ်နိပ်မှာပါကလား” ဟု သူ့ပါးစပ်ကလေး များ ထွက်သွားရောသလား မဆိုနိုင်။ သို့သော် ထိုလေအဟုန်ကြောင့်ပင် လောမသိ။ ပြုကွဒိန်နောက်ဆုံးအရွက်သည် လန်သွားလေသည်။ ထိုအထိမ်းအမှတ်သည် နှစ်၏ကုန်ဆုံးခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်သည်။ ထိုအထိမ်းအမှတ်အတိုင်း အကယ်တန္တ နှစ်ကုန်ဆုံးပါမူ နက္ခတ် ၂၇ လုံး စုဝေးဘိသကဲ့သို့ စုဝေးလာကြကုန်သော ရေထမ်းကုလား။ လ။ ကြက်ဥ ကုလားတို့၏အကြွေးသည် ကျေမည့်အပြင် မင်းကတော် ခဏခဏ ပူလေ့ရှိသော စိန်နားကပ်ကြီးကြီးတစ်ရန်လည်း ဝယ်နိုင်ပေမည်။

မြို့အုပ်မင်း စဉ်းစားခန်းထုတ်နေသော ဤအချိန်၌ အနောက်ဘက် တစ်ခွင်တွင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့သည် ဖတ်အပ်ပြီးသော ဝါဂွမ်းစုများ ကဲ့သို့ အထပ်လိုက်ပုံ၍နေလေသည်။ နေရောင်ခြည်တို့သည် မိမိတို့၏ အခြေအရံဖြစ်သော အကြွင်းအကျန် အလင်းတို့ကို စုရုံးသိမ်းသွင်းလျက် ရှိသည်။ ထိုအတွင်း လင်းရောင်ခြည် အသက်ကိုဆက်ပေးရန် ဆန်းသုံး ရက် လကလေးသည် ‘ပ’စောက်ကလေးကဲ့သို့ ခပ်ကွေးကွေး ထွက်လာ သည်။ မိုးရိပ်လေရိပ်တို့ကြောင့် ချမ်းရှာပေလိမ့်မည်။ မြို့အုပ်မင်း သည်ပင်လျှင် လက်ပြင်ကြောအောင်ပြီး ကျောတစ်လျှောက်လုံး အေးသလို ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုကွဒိန်ကိုပြချိန်၍ စောင်ကိုယူပြီးလျှင် မိမိကိုယ် တစ်ပိုင်းကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် ကာ နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း မှိန်းနေသည်။

ရုံး၌ အလုပ်တွေကတစ်ပုံကြီးဖြစ်သည်။ အလကားရတုန်းက လိုမ့် ယူထားသော အစိုးရအမတ်တော်ငွေတွေ ယခုလို ခေတ်ဆိုးကြီးမှာ ပြန်တောင်း ရတာ ဖတ်ဖတ်မောစရာကြီးပါကလား။ ပြန်တောင်း၍လည်းမရ၊ ဒီစကြိုတ်

ရုံးကလည်း အာဏာသံပြင်းလှသည်။ ပြင်းလှ၍တစ်အိမ်တက်ဆင်း
 တောင်းရသည်။ အိမ်မှာပဲ နေရသည်မရှိ။ သို့သော် မြို့အုပ်မင်း ခရီးများ
 များထွက်သင့်သည်ဆိုပါကလား။ သည်ထက်ထွက်လျှင် မင်းကတော်ကို
 ကွာပစ်ခဲ့ရဖို့ရှိသည်။ တောထဲ၌ မင်းကတော်နှင့်ဟန်ဓာတ်ခုတ်၍ ခရီးသွား
 ရမှာလည်း ကျဉ်းမြောင်းသော လှေထဲတွင် တစောင်းလှဲ၍ နေရသည်မှာ
 လူတစ်ကိုယ်မျှပင် ချောင်ချိသည်မဟုတ်။ သည်အထဲမှာ “ရှင် တန်းလွဲမှာ
 ဝါးပိုးအိမ် ဆောက်နေတယ်လို့ ရာဇဝတ်ဝန်မင်း တစ်နေ့က ပြောတယ်။
 ဒါပဲနော်...ရှင်သတိထား”ဟု မင်းကတော်က ကြိမ်းသေးသည်။ လိုင်စင်မှု
 တွေကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ သဘောပတ်က မဆုံရင်ကန်ကျလာသေးသည်။
 ဂရန်မှု ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကလည်း များလှသည်။ လုပ်ရသူက တစ်ယောက်
 တည်း၊ အမှုသည်တွေက သောင်းခြောက်ထောင်။ သဟာတောင် အချိန်
 မှန်အလုပ်မပြီးရကောင်းလားတဲ့။ ရုံးစစ်ချက်မှာ အမှုတွဲတွေရက်ကြာသည်
 ဆိုပါကလား။ မြို့အုပ်တစ်ကိုယ်လျှင် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကျ ပေးသနား
 ထားလျှင် ကောင်းမည်။ အကောင်းဆုံးကတော့ မြန်မြန်လကုန်၊ မြန်မြန်
 လခထုတ်ရလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သည်လို ဒီစကြိုတ်မျိုးမှာ
 ကြီးကြီးစားစားလုပ်လို့ နာမည်ပိုကောင်းမည်မထင်။ လတွေ မြန်မြန်ကုန်၊
 လခတွေမြန်မြန်ထုတ်၊ သောက်သုံးကျတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဟော... မိုးက
 တစ်မိမိရွာလို့ တော်တော်ကြာ ညကြီးမင်းကြီး မြွေမှန်းကင်းမှန်း မသိ။
 ချောင်းကြိုမြောင်းကြားမှာ ခြင်စာကျေးရဦးမည်။ အလုပ်ရိုးရိုး မှန်မှန်
 ကောင်းကောင်းလုပ်ရတဲ့ အကျိုးတွေထင်ပါရဲ့။ အလုပ်ကိုညာလုပ်လျှင်၊
 အထက်လူကြီးကို ညာတတ်လျှင် ဟန်ကျမှာပဲ။ ငါ့အဖေနှယ် ကွာ...ရိုင်း
 လိုက်လေ၊ သားဖြစ်သူတစ်ယောက်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ညာတတ်
 အောင် ဆိုဆုံးမဖို့ ကောင်းသည်။ ခုတော့ သူသင်ပုံက “ငါ့သား ဖြောင့်မတ်
 တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေရမည်”တဲ့။ ထို့...သည်လို ဖြောင့်မတ်တဲ့လူမျိုးဟာ
 ငါတွေသမျှ မလိမ်တတ်ပါကလား။ လိမ်တတ်တဲ့လူမျိုးသာ လောကကြီး
 မှာ ကြီးပွားတာပဲ။ ဘာသောက်သုံးကျ...။ လ အမြန်ကုန်၊ လခအမြန်ထုတ်၊
 အကောင်းဆုံး။ အို...သည်ခြင်ကလည်း တဝီဝီနှင့် နားငြီးရန်ကော။ လကုန်၊
 လခထုတ်၊ လကုန်...လခထုတ်။

လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်အတိ ပြီးလေသည်။

မှောင်ကြီးကျခါနီးတွင် မြို့အုပ်မင်းနားထဲ၌ ဝိဝိမြည်သေးသည်။ စင်စစ် အိမ်အပြင်၌ မိုးမင်းသည် မဲ၍နေသည်။ 'ပ'စောက်လို ကွေးနေသော လမင်းသည် အဘယ်အရပ်သို့ ပြေး၍နေလေသနည်း။ သူ့ခမျာကြယ်အပေါင်းတို့ ဝန်ရံ၍ စံတော့မည်ဟု အားမာန်ပြုဆဲ မိုးမင်းက ငြိုးပြန်ပြီထင်။ ယခုအခါသော်ကား အမှောင်သည် အမိုက်တိုက်ကို အဖော်ပြုကာ မဲ၍နေချေပြီတကား။

သို့ရာတွင် အလင်း၏အစသည် အမှောင်ပင်ဖြစ်၏။

လောကဓာတ်တစ်ခုလုံး ဝင်းနေသည်။ မှောင်မိုက်သည် ပုန်းအံ့ဟု အကြံအကြားကို ရှာသော်လည်း မတွေ့။ နေခုနစ်စင်းထွန်းတောက်၍ ပူသော အလင်းမျိုးမဟုတ်။ လခုနစ်စင်း ထွန်းလင်း၍ အေးသောအလင်းဖြစ်သည်။

လက်ထပ်မှု မှတ်ပုံတင်ဥပဒေအရ တရားနှင့်အညီ လူသိနတ်သိကြား မင်္ဂလာဆောင်ယူရသော သုဇိတာ၏လင် သိကြားမင်းသည် မြို့အုပ်မင်းရှေ့၌ မားမားရပ်လေ၏။

မြို့အုပ်မင်းက “ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ၊ ဘာကိစ္စပါလဲ။ အမှုကိစ္စနှင့် ဆိုလျှင် ရုံးကျမှပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”ဟု ပဋိသန္ဓာရပြု၏။

သိကြားမင်းက မြို့အုပ်မင်းဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ရင်း ကွမ်းအစ်ကို လှမ်းယူ၏။ သူသည် မြို့အုပ်မင်းကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း ကွမ်းယာ၍ ဝါးသည်။

“မြို့အုပ်မင်းက ကျုပ်ကို မသိဘူးလားဗျ။ ကျုပ်ကသိကြားမင်းပဲ”ဟု သိကြားမင်းဆိုသူက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပေးရင်း ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ မြည်အောင် အာခေါင်မှခတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကွမ်းသွေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တံခါးရွက်ကို ဝင်ပြီးမှ ပြတင်းပေါက်မှအောက်သို့ ကျွမ်းပစ်၍ ကျသွားသည်။

မြို့အုပ်မင်းသည် ကွမ်းသွေးကို စက်ဆုပ်သည်။ ဧကန္တ သိကြားမင်းသည် ဘဝဟောင်းက တို့ဗမာလူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးရမည်။ ဒါကြောင့် ကွမ်းကြိုက်တာပဲဟု မြို့အုပ်မင်းက တွေးရင်း “ဪ...ဪ ဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေအတွက် ကျွန်တော် ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိပါသလဲခင်ဗျာ”ဟု မင်းစိုး

ရာဇာအရာရှိပိုင်းကလူများ ပြောလေ့ရှိသော အာမထိလျာမထိ ဟက်ဟက် ပက်ပက်မရှိသော၊ စိတ်မပါသော၊ ပါးစပ်ချိုသော အဟုတ်ပြောတာမဟုတ် သော လောကဝတ်စကားနှင့် ဧည့်ခံလေသည်။

“မြို့အုပ်မင်း၊ ကျုပ်အတွက် အထူးအထွေတော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မြို့အုပ်မင်းရုံးမှာ လျှောက်ထားတဲ့အိမ်ယာ မြေကွက်ကလေးတစ်ခုအတွက် အမြန်ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါ။ ကန့်ကွက်လွှာလည်းခေါ်ပြီးလို့ ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြားတာက ခင်ဗျားအခွန်တော် စာရေးကြီးက အမှုတွဲ တင်မပေးသေးလို့တဲ့ဗျာ။ အဲဒါ...တစ်ဆိတ်ဗျာ”

“နေပါဦးမိတ်ဆွေ၊ ဘယ်သူ့အမှုတွဲလဲ”

“ဟိုဗျာ...လျှောက်တဲ့မိန်းမက မအေတဲ့။ ကျုပ်တို့ယောက်ျားချင်း ပြောရစေတော့ဗျာ။ အိမ်ကမအဝှာသိမှာစိုးလို့ တိတ်တိတ်လာပြောရ တာပါ။

အလို...လာလာချည်သေးတော့သည်။ ဪ...ကာလ၊ ကာလ၊ ခေတ်စမ်းစာပေသာရှိသည် မဟုတ်သေး။ ခေတ်စမ်းသိကြားမင်းလည်း ရှိသေးသကိုး။

“ဪ...သိပြီ သိပြီ၊ စိတ်သာချပါခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဪ...သည်လိုကိုး။ ကိုယ့်လူ ခင်ဗျား တို့ အိမ်နဲ့ယာနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လာလည်တော့ နှင်ချ ဦးမှာလား”

“ဟာဗျာ...ကျွန်တော်က ရိုင်းတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ယခုကိစ္စ အတွက် ဒါကလေးတစ်ဆိတ်”ဟုဆိုရင်း သိကြားမင်းသည် သူ၏ပါလီကွေး အောက်မှ စက္ကူတစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒါမျိုး ဝါသနာမပါပါဘူး။ အဲသည် လိုဆိုတော့ ခင်ဗျားက သည်မြို့အုပ်ဟာ ရူးချာချာပဲလို့ အောက်မေ့မှာပဲ နော်။ ခင်ဗျားသာမဟုတ်၊ ကျုပ်ကို အမှုသည်တွေအားလုံး သည်လို ထင်တာပဲ။ သူတို့ သည်လို ထင်တာကိုပဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ။ ယခုခေတ်ကြီးက လာဘ်မစားပြန် လည်း အပြစ်ဗျာ။ ဗမာစကားပုံအရှိသားပဲ။ မစားလည်းခွေး၊ စားလည်း

ခွေးတဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လာဘ်ရယ်လို့ သဘောထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးဆပ်တာပါ”ဟု ဆို၍ သိကြားမင်းသည် မြို့အုပ်မင်းအိတ်ထဲသို့ စက္ကူအထုပ်လိုက် ထည့်လေ၏။

ထိုစက္ကူထုပ်သည် အကယ်၍သာ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်လုံး ဖြစ်ပါဘိမူ ကျွန်ုပ်တို့မြို့အုပ်မင်း၏ ‘စိတ္တံစေတသိကံ’တို့ အဘယ်ပုံရှိမည်ကို စာဖွဲ့၍ ဆိုလောက်ပေမည်။ စင်စစ်သော်ကား ဤသို့သော သိကြားမင်းထံမှ လာဘ် စားခြင်းသည် မြို့အုပ်မင်းအဖို့ ရာဇဝတ်မှုမကလို့ ဘာမှုမှ သင့်နိုင်မည် မဟုတ်။ အကြောင်းသောတစ်မူကား၊ ရာဇသတ်ဥပဒေအရ ‘သိကြားမင်း’ ဝစနတ္ထကို အဘယ်ပုဒ်မမှာမျှ ဝိဂြိုဟ်ပြုထားခဲ့သည် မဟုတ်သောကြောင့် တည်း။

ယင်းသို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏မြို့အုပ်မင်းက အထူးနှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်သည်ကို ထောက်ရှုသော် အကြောင်းရှိရမည်။

“ဟာ...ရိုင်းလိုက်လေ သိကြားမင်းနှယ်၊ သူ့စက္ကူတွေက မှိုင်းခံစက္ကူ တွေပဲ”

“အမ်မာ ခင်ဗျားက မှိုင်းခံစက္ကူမို့လို့ ကျွန်တော့်ကို ကလော်ဆဲချင် နေမှတ်တယ်။ သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦးဗျ”

မြို့အုပ်မင်း၌ မခံချင်သော စိတ်ကလေးများ နှုတ်ခမ်းတွင် ရွရွ ရွရွ ပေါ်လာစဉ် ထိုမှိုင်းခံစက္ကူကို ဖြန့်ကြည့်မိ၏။

“ဪ ငါက စာပေဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး ဒီမင်စာတွေနဲ့ ငါ့ကို မျှားတာပဲ။ တယ်တော်တဲ့ သိကြားမင်းပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ ဘုရားအဆူဆူချွတ်တောင် သိကြားမင်း ဘဝက မကျွတ်ရစေရဲ့။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားကို မရအောင်လို့ ယူလာတဲ့ အင်းတွေပဲဗျာ”

အလို...သိကြားမင်း စကားပြောတာကလည်း ငါ့စိတ်ကို မုန့်ဟင်း ခါးကဲ့သို့ အကွင်းသား မြင်သည်ထင်သည်။

“မုန့်တီဟင်းလို့ အကွင်းလိုက်မြင်တာ မြို့အုပ်မင်းရဲ့”
ထိုအခါ မြို့အုပ်မင်းသည် ပြုံး၍ “အတူတူပါပဲဗျား။ ခင်ဗျားတို့ဆီ

မှာ မုန့်တီလို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ မုန့်ဟင်းခါးတဲ့။ ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ၊ နို့နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အင်းက ဘာကောင်းသလဲ”ဟု စပါးရော ဖွဲရော လုပ်၏။

“ကျုပ်က သည်လာမယ်လုပ်တုန်း ကျုပ်ကုလားထိုင်ကူရှင်က ခါတိုင်းလို အိမ်နေဘဲ ခပ်တင်းတင်းရှိလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လား လား၊ စပရင်တွေ သံချေးတက်နေတာကိုး”

“ဪ...ဪ”ဟု မြို့အုပ်မင်းက ညာတာဝါဒနှင့်ခေါင်းညိတ် သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိကြားမင်း ပဏ္ဍိကမ္မလာတင်းသည်ကို ပြောပြမလို့ ထင်သည်။ သို့သော် စပရင်သံချေးတက်သွားသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ စပရင်ဝယ်ဖို့အလာမှာ ခင်ဗျားက မြန်မာ့အလင်းပြက္ခဒိန်ကြီး ကို လှန်လှောကြည့်ပြီး လကုန်ဖို့ချည်းဆုတောင်းနေတာနဲ့ တောင်ရွာ ဘုန်းကြီးဆီ ဝင်ပြီး အဲဒီအင်းတွေ တောင်းလာခဲ့တာပေါ့။ အင်းတန်ခိုးက သူ့ကိုပြာချပြီးသောက်ရင် မိမိစိတ်မှာစွဲတဲ့ လိုတာကိုရနိုင်တယ်ဗျ။ စမ်းကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ...”

“အောင်မယ်လေး မြို့အုပ်မင်းနယ်၊ သိကြားမင်းတစ်ယောက်လုံး ပြောနေတာတောင် မယုံဘူးလားဗျာ။ ကျုပ်ကို နိုင်ငံရေးသမားများ အောက် မေ့နေသလား။ မယုံရင်အခုစမ်းကြည့်ဗျာ”

သိကြားမင်းသည် မှိုင်းခံစက္ကူများကိုယူ၍ ဓာတ်မီးခြစ်နှင့် မီးရှို့သည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံးနှင့် ရေကို တောင်း၍ ပြာများကို ဖျော်သည်။ မြို့အုပ်မင်းမှာ အင်းကို ယုံကြည်လှ၍မဟုတ်၊ မငြင်းသာ၍သာ လျှင် သောက်လိုက်ရသည်။

“ကဲ...ပြီးပြီ ပြန်မယ်။ အိမ်ကမျှော်နေရော့မယ်။ ခင်ဗျာလခ မြန်မြန် ထုတ်ဖို့ ယနေ့ကစပြီး လမြန်မြန်ကုန်မယ်စိတ်ချ။ မြို့အုပ်မင်းကို ယခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သိကြားမင်းသည် ဖြုတ်ဆို ပျောက်သွားသည်။ မြို့အုပ်မင်းသည် အတန်ငယ်တွေဝေနေသည်။ နောက်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြောင်လက် လက်မြင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ သိကြားမင်းမကိုဋ် မေ့ကျန်ရစ်သည်ကို တွေ့၍

“အို...ကိုယ့်လူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ သည်မှာဗျို...ဆရာကြီး ခင်ဗျာ မကိုဋ် ကျန်ရစ်တယ်”ဟု လေကိုကြည့်၍ စကားပြော၏။

“ဪ...ဪ ကျုပ်ကမေ့တတ်လို့ဗျို”ဟု သိကြားမင်းဆိုသူ တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာပြီး မကိုဋ်ကိုယူ၍ ဆင်းသွားသည်။ သိကြားမင်းမကိုဋ် မှာ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု မြို့အုပ်မင်းစိတ်က ထင်လိုက် သည်။

ထိုညအဖို့ မြို့အုပ်မင်းသည် တောသို့လှေနှင့် ခရီးထွက်သည်။

လမ်းခရီး၌ အချိန်တို့သည်ကုန်လွယ်လှသည်ဟု ထင်မိသည်။

ခါတိုင်းတစ်ရေခရီးနှင့်သွားရသော အရပ်သို့ရောက်ရန် နှစ်ရေသုံးရေသွား ရသည်ဟု အောက်မေ့သည်။ စင်စစ်ကား ရေ၏အရှိန်သည် သူ့နှုန်းနှင့် သူမှန်မှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် အချိန်သည် ရေရှိန်ထက်မြန်၍နေလေရာ တစ်ရေခရီးကို နှစ်ရေသုံးရေခရီးဟု အောက်မေ့ရသည်။ ရွာတစ်ရွာတက်၍ အလုပ်လုပ်မည်ဟု စလိုက်လျှင်ပင် နေဝင်သွားတော့သည်။ မြေမှုတစ်မှု၌ သက်သေတစ်ယောက်ကိုစစ်ရန် နှစ်ရက်ဆက်၍စစ်ဆေးရသည်။ အမှု တစ်ပိုင်းတစ်စပြီး၍ ဒိုင်ယာရီကို လှန်ကြည့်သော် မိမိခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ မှန်းထားသော တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး သုံးရက်တာမျှ ကြာသွားပြီကို တွေ့ရသည်။ ဤကိစ္စမျိုး၌ ဘိန်းဆိုင်က ဘိန်းစားတွေကို ပိုပြီးဂရုစိုက်ရ သည်။ သူတို့အတွက် ဘိန်းထုတ်ပေးရန် မြို့၌ မြို့အုပ်မရှိလျှင် စာပစ်ကြ ပေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြို့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ် မှာ ဆယ်ပုံ ပုံ၍တစ်ပုံမျှမပြီးခဲ့။ အချိန်ကုန်မြန်သော်လည်း အလုပ်မှာ အချိန်နှင့်အမီလိုက်၍ မမြန်ချေ။ ထိုအခေါက်၌ မြို့ပြန်ရောက်သော် လခ ထုတ်သောနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။

မြို့အုပ်မင်းက မင်းကတော်ကို ထိုနေ့၌ လခအပ်ရင်း “နေ့တွေကုန် လွယ်လိုက်တာကွယ်”ဟု ညည်း၏။

မင်းကတော်က “ဒါမှကောင်းတယ်။ လခမြန်မြန်ထုတ်ရတာပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင် ဒိုဘီကုလားကြေးတွေ ရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု အားပေးစကား ပြောသည်။

ဤသို့လျှင် မြို့အုပ်မင်းသည် ရုံးတက်လိုက်၊ ရုံးဆင်းလိုက်၊ တော

သွားလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်၊ ဒိုင်ယာရီရေးလိုက်၊ ခရီးစရိတ်ထုတ်လိုက်နှင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ နားပဲ နားရသည်မရှိဟု ထင်သည်။ လခတို့သည် ခါတိုင်း ထက်ပို၍ မြန်မြန်ထုတ်ရသည်ဟု အယူရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ထူးဆန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့သည်။ အိပ်မည်ဟု အိပ်ရာဝင်လိုက်တုန်းပင် မိုးလင်းသွားလေ့ရောသလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာသည်။

အလုပ်ကိစ္စ၌မူ မြေခွန်တော်စ၍ ကောက်ရန် ကြံစည်ဆဲမှာ မြေခွန်တော်ကောက်ခံချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ အကျိုးကား မြေခွန်တော်ကောက်ခံခြင်း၌ အချိန်တိုသောကြောင့် အချိန်မီမပြေ။ မြေခွန်တော်စာရင်းမရှင်းမီပင် ကိုင်းချိန်ကျရောက်လာသည်။ ကိုင်းချိန်မကုန်မီပင် ပိုက်ခွန်များ ကောက်ရန် ကိစ္စပေါ်လာသည်။ ပိုက်ခွန်ကိစ္စမကုန်မီပင် ကွင်းစစ်ရန် အချိန်ရောက်လာသည်။ နိုဝင်ဘာလမှ မေလအတွင်း ကွင်း ၁၅ ကွင်းစစ်ရန် စီစဉ်ထားသည်မှာ မေလသာကုန်သည် ကွင်းငါးကွင်းမပြည့်။ သို့နှင့်ပင် လျှင် အခွန်တော်နှစ်ဟောင်းမှသည် နှစ်သစ်သို့ ပြောင်းလာပြန်ပြီ။ တစ်နှစ်မှတစ်နှစ်အကူးတွင် အခွန်တော်ဌာနကို အရေးပိုင်မင်းစစ်ဆေးရာ ရှေးနှစ်ကထက် အခွန်ငွေများ နှောင့်နှေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရှေးနှစ်ကထက် အမှုမပြီးပြတ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချသည်။ မြို့ပိုင်မင်းသည် တော၌ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်လေဟန် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ဤရုံး၌ ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်သင့် စီစဉ်ထားခြင်းမရှိဟု ခရိုင်မင်းကြီး၏ စစ်ချက်မှတ်တမ်းရေးခြင်းခံရသည်။

အထွေထွေမှု၌လည်း သူကြီးရွေးကောက်ပွဲခဏခဏလုပ်ရသည်။ သူကြီးတစ်ခါတစ်ခါ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပါမည့် အရေးသည် ၂ နှစ် ၃ နှစ်ကြာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူကြီးတစ်ဦးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဘဝ၌ သူ၏ချွေးမဝမ်းဝယ်လူဝင်စားပြန်ဖြစ်ကာ ထိုသူကြီးအခွင့်ရလေတော့သည်။

ရာဇဝတ်မှုများ၌ ခွေးကိုက်မှုတစ်ခုကို တစ်နှစ်ခွဲကြာမျှ စစ်ဆေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လျှာရှည်သောသက်သေနှင့်တွေ့လျှင် မပြီးလျှင် မထတမ်း စစ်သည်မှာ သက်သေတစ်ဦးလျှင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မျှ ကြာသည်။ ဤသို့ကြာရသည်မှာ သက်သေထွက်ချက် မှတ်ယူရာ၌ များလှ

၍မဟုတ်။ အမှုစစ်ဆေးရန် လက်နှိပ်စက်ကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝက်အူချောင်ထွက်သဖြင့်ခဏပြင်ရာ နှစ်ရက်မျှကြာသည်။ ခိုးမှုများ၌ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေး၍ ဘာမျှမကြာသေးသော တရားခံများထောင်က ရုတ်ခြည်းလွတ်လာပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို နောက်တစ်မှုနှင့် ထပ်မံရုံးသို့ ရောက်လာတတ်သည်။

သို့သော် အိမ်ရှင်မ မင်းကတော်မှာ လခ ခဏခဏထုတ်နေရသဖြင့် တပြုံးပြုံးနှင့်။

ထိုမျှတိုတောင်းလှသည်ဟု ထင်ရသောကာလ အတောအတွင်း မြို့အုပ်မင်း၌ သားသမီးတို့သည် ပြုတ်ခနဲပြုတ်ခနဲထွန်းကားလာလေသည်။ ဘယ်ကထွက်လာကြမှန်းမသိ။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ဦး ကလေးအတွက် နို့ဘူးဖိုး ကြွေးမကျေသေးမီ နောက်ထပ်တစ်ယောက် လူ့ဘဝကြီးထဲသို့ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ရောက်လာပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ရုံးကအပြန်တွင် ဘုစုခရတွေ ဝိုင်းခြင်းခံရသော မြို့အုပ်မင်းသည် တစ်ပြုတ်တစ်ခေါင်းကြီးသော ထိုရတနာစုတို့ကို ကြည့်ရင်း “ရော သည်တစ်ခါ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာလဲ။ ဟေ့...ဟေ့ မင်းကတော် လွန်လွန်းတယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ။ အမြွှာပူးတွေလည်းပါသလား”ဟု ပြောသလိုလိုနှင့် မိမိကိုယ်တိုင်က မဝေခွဲနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။ မင်းကတော်လုပ်သူက ပေါင်တွင်းကြော လိမ်ဆွဲမှ ကုပ်သွားသည်။

လခ ခဏခဏထုတ်ရသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ကြွေးကလည်း ခဏခဏဆပ်ရသည်။ ကြွေးရှင်များ ခါတိုင်းထက် အိမ်ခဏခဏဝင်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ကြာလတ်သော် မိမိတို့၌ လခမြန်မြန်ထုတ်ရသဖြင့် များများကျန်နိုးနိုးနှင့် နို့ဆီဘူးဖြင့် စုသောငွေတို့ကို ရေတွက်ရာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တစ်လစာမျှပင်မရှိကြောင်းကို မြို့အုပ်မင်းနှင့်မင်းကတော်တို့သည် ဝမ်းနည်းဖွယ်တွေ့ရှိရသည်။ ထိုမျှ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသောအချိန်အတွင်း မြို့အုပ်မင်း၌ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပေါက်လွတ်ပဲစား လူဦးရေတိုးသလောက် လခတိုးလျှင်နိပ်မှာပဲဟု မြို့အုပ်မင်းကတွေးကြည့်သည်။ သို့သော် မှန်းစမ်း၊ အလို ယခုထက်ထိ ဒုတိယမြို့အုပ်ဘဝနှင့်ပဲ မတိုးလည်းမတိုးနိုင်၊ မလျှော့လည်းမလျှော့နိုင်သော လစာတန်းကို ရောက်နေတုန်းပါ

ပဲကလား။

ယင်းတို့ကို စဉ်းစားမိသော မြို့အုပ်မင်းသည် နဖူးမှချွေးများပင်ကျ ရှာသည်။ တစ်စုံတစ်ခု တစ်နေရာမှာ ချွတ်ယွင်းနေသည်ထင်သည်။

အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် သာ၍ပင် စိတ်မအေးဖွယ် ဖြစ်သည်။ နှစ်တို့သည် တိုတိုတောင်းတောင်းနှင့် အချိန်ကုန်သွားပါသော် လည်း အလုပ်မှာ အကြွေးပြေသည်မရှိ။ အလုပ်ကလည်း တစ်လုပ်တည်း လုပ်လျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် မပြေပါသနည်း။ တခြားကို စဉ်းစားရန်မလို၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် လေမုန်တိုင်းထသည့်အခါ အစိုးရက ငွေအတော်ချေးထား သည်။ ၎င်းတို့ကို မြို့အုပ်မင်းသည် ဤနယ်ကို အုပ်ချုပ်စနစ်ကပင်လျှင် စ၍ ကောက်ခံသည်။ ထိုနှစ်မှအစပြု၍ သူ့၌ ထွန်းကားသော သားသမီး တစ်ဒါဇင်ကျော်ရန် ဒသမငါးသုညသာ လိုတော့သည်။ ယခုတိုင် ထိုအမ တော်ငွေများ ကျေလည်အောင် ကောက်ခံ၍မရသေး။ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်နည်း။ မြို့အုပ်မင်းဖျင်း၍ဟု ဆိုရအံ့လော။ မဟုတ်သေး၊ တစ်နေရာ မှာ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေပြီထင်သည်။

သူ၏အပေါ်၌ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သော အရေးပိုင်မင်းသည်လည်း ကောင်း၊ ခရိုင်ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးသည်ကောင်း ထိုသို့ပင် ယူဆသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက တစ်နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေပြီ ဆိုသေးသည်။

သို့နှင့်ပင် နေ့ကိုလကစား၍ မပြီးသေးခင် နှစ်ကဝင်၍ မျိုသည်နှင့် အချိန်မှာ ခပ်သုတ်သုတ် နှင်လျက်ရှိသည်။ ကျေးလက်တောရွာ ရုပ်ရှင်ပြပွဲ တွင် စက်ဆရာက မြန်မြန်ပြီးအောင် စက်ကို အတွင်လှည့်သဖြင့် ကား၌ ထင်သော အရုပ်တို့မှာ တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်၍နေသလို မြို့အုပ်မင်း၏ဘဝသည် အတိုင်းထက်အလွန် မြန်လှပေသည်။ သို့သော် မြို့အုပ်မင်းသည် လွန်ခဲ့ သောနှစ်များက သိကြားမင်း၏အင်းများ အပင်းလျှိုမိသည့်အကြောင်းကို မူ လုံးလုံးလျားလျား မေ့လျော့နေ၏။

ထိုအင်းကို ပြာချမျိုမိသည့်ကိစ္စကို ယနေ့ရုံးဆင်းမှပင် စဉ်းစားမိ သည်။ ယနေ့ကား နောက်ဆုံးရုံးဆင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိအလုပ်အကိုင် နှောင့်နှေး၍ မြို့အုပ်အလုပ်နှင့်မတော် ဆိုပြီး အရေးပိုင်က အမှုဖွင့် စုံစမ်း နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ယနေ့မှပင် အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုကြောင်း စာရသည်။

စာရသည့်အလျောက် မိမိအလုပ်ကို သူတစ်ပါးအားအပ်နှံပြီး၍ ယခုရုံးဆင်းလာသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းရီလှသည်။ ယခုမှပဲ မြို့အုပ်မင်း နားခွင့်ရတော့သည်။

လွန်လေပြီးသောအခါက သိကြားမင်းနှင့် တွေ့သည့်နေရာတွင် တွေ့စဉ်က ထိုင်ခဲ့ဖူးသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အမောပြေ ထိုင်လိုက်မိ၍သာ ထိုသိကြားမင်းထိုးသောလားကို သွားသတိရသည်။ သူ့အင်းကို သောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာပြီမှန်၏။ သို့သော် စင်စစ်တွေးကြည့်လျှင် မနေ့ကတုန်းကတောင် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းက အင်းသောက်မိသည်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

အစဉ်းစားရ ကျပ်လှသည်။ လမြန်မြန်ကုန်၊ လခ မြန်မြန်ထုတ်ရန် မိမိစိတ်၌ တောင့်တဖူးသည်။ ဤသို့ တောင့်တသည့်အတိုင်း အင်းတန်ခိုးနှင့် လခ ခဏခဏ ထုတ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဘာမျှမထူးခြားလှပါတကား။ ယခု အလုပ်ကထွက်ရပြီ။ စုမိသောပိုက်ဆံမှာ မိမိရပ်ရွာသို့ ပြန်ဖို့ သင်္ဘောစရိတ်ကျေရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သိကြားမင်းနှင့်တွေ့သော ညနေခင်းက ငါ့မှာ ပိုက်ဆံခြောက်မူးရှိသည်။ ယနေ့ ညနေလည်း ငါ့အိတ်ထဲ၌ ခြောက်မူးပဲရှိသည်။ မျောက်လောင်း မျောက်လောင်းပါပဲကလား။ ဤသို့ မြို့အုပ်မင်း စဉ်းစားသည်။

သို့သော် မိမိစိတ်ကို ဤသို့လှည့်စားကြည့်၍ မရကြောင်းသိရသဖြင့် မြို့အုပ်မင်းမှာ ဝမ်းနည်းရပြန်၏။

“ဟာ...ငါ့ဟာက အိပ်မက်မက်တာပဲ”

“တောက်...သိကြားမင်းဟာ တော်တော်ရိုင်းတဲ့လူပဲ။ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ သူထိုးထားတဲ့လားတွေရှိသမျှ သည်လိုချည်း သားသမီးရတနာတွေ စုပုံနေမှာပဲ။ ခက်ပါတိကရီ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါလိမ့်”ဟု မြို့အုပ်မင်းက ညည်းညူလေ၏။

“ငါ့ဝမ်းမစင်လိုဘဲ၊ ဝမ်းချူရင်ကောင်းမယ်”ဟု မြို့အုပ်မင်းက တွေးတော့၏။

များမကြာမီ မြို့အုပ်မင်းသည် ဆရာဝန်ကို ခေါ်၏။ ဆရာဝန်ရောက်လာသော် မြို့အုပ်မင်းကို ဝမ်းချူ၏။

မြို့အုပ်မင်းသည် ဘယ်ဘက်ကိုစောင်း၍ ဒူးကွေးနေသည်။ ဝမ်းချူ

ကိရိယာသည် အသည်းထဲ အေးခနဲ စိမ့်ဝင်သွားသည်။ ဗက်ဆလင်မပါ၍ လားမသိ၊ မြို့အုပ်မင်း ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။ ဆရာဝန်ကိုအားနာ၍ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားရ ပါးရ ရယ်လိုက်တော့သည်။

သူရယ်လိုက်သည်နှင့်အမျှ အနီးအပါးရှိ ဆရာဝန်၊ မင်းကတော် စသော အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြလေ၏။ တစ် အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။

မြို့အုပ်မင်းလည်း ထ၍ထိုင်သည်။ မင်းကတော်သည် ရယ်မောကာ သူ၏ခါးကို ကလိထိုး၍ နှိုးသည်။ သူ၏သားငယ်သည် ဖအေအအိပ်ကြီး ပုံကို ကြည့်၍ ရယ်နေသည်။ မြို့အုပ်မင်းသည် မျက်စိပွတ်ကြည့်သည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီ အောက်မေ့သလဲ။ အခု ထမင်းစားတော့မယ်။ ဘယ်နှယ့်တော် ညနေမိုးချုပ်စမှာ အိပ်နေရတာလဲ။ ကဲ...ကဲ...ထ...ထ။ ထမင်းစားမယ်”ဟု မင်းကတော်က ပြောရင်း ဆွဲထူ၏။

“နေပါဦးကွာ...၊ ဝမ်းချူလို့ ပြီးပြီလား”

“အို...ဟို-ဟို၊ ဘာများအိပ်မက်နေပါလိမ့်။ ဘယ်ကဝမ်းချူရမှာလဲ”

“အို...ကိုယ်ဝမ်းချူရတာ ယားကျိကျိနဲ့။ နေပါဦးဟ မိန်းမရ။ ငါ တကယ် အိပ်မက်တာလား”

“ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အို...ခက်ပါတိ။ ဟေ့...ဟေ့...ငါ့ကလေးတွေ တစ်ဒါဇင်ကျော် ဘယ် ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

မင်းကတော်သည် မြို့အုပ်မင်း ပိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ တော်တော် နာသွားရှာသည်။ နာပုံကို ထောက်သော် ဧကန္တ သူနိုးလာသည် မှာ အမှန်ပဲဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးလျှင် မြို့အုပ်မင်းသည် မျက်နှာသစ်ရန် ထသွားသည်။

မောင်ထင်

၁၉၅၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ။ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၁။

ကျူတာပေါက်စ

မန်းတင်

(၁)

“လူဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိရမယ်”

ကျွန်တော်ငယ်စဉ် လူကြီးသူမများ ပြောသံဆိုသံကို ကြားဖူးပါသည်။

“လူငယ်များဟာလည်း ကျောင်းနေကတည်းက ကြီးလာရင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမယ်”

ထိုကဲ့သို့ ဆုံးမစကားကိုလည်း ကြားရဖူးပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်အဖို့ကား မည်ကဲ့သို့မှ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သည့်အလျောက် ကြီးပြင်းလာသော အခါတွင်လည်း ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရှာမီးရလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ တိကျသော ရည်ရွယ်ချက်ဟူ၍ မထား။ မျှော်မှန်းထားသော ပန်းတိုင်လည်း မရှိ။

သည်လိုနှင့်ပင် ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ပြန်သောအခါ၌လည်း အထက်ပါစကားများကို

ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်သည်။

“တက္ကသိုလ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ယူမည်လော”

“သိပ္ပံဘွဲ့ကို ယူမည်လော...”

“ဆေးပညာ လိုက်စားမည်လော...”

“မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်၊ အရေးပိုင် အစရှိသည့်အုပ်ချုပ်ရေးဘက်သို့ သွားမည်လော”

“ကုန်သည်ပဲလုပ်မည်လော...”

ထိုထိုသော ပြဿနာများကို စဉ်းစား၍ မိမိ၏ဘဝခရီးစဉ်ကို မျှော်မှန်းဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ကား မစဉ်းစားရသေး။ ဘွဲ့တစ်ခုခုကိုတော့ ရအောင်ယူရမည်။ ဘွဲ့ရလျှင် ကုန်သည်ပဲလုပ်ရမည်လော။ လခစားပဲလုပ်ရမည်လော မဆုံးဖြတ်ရသေး။

သို့နှင့် တစ်နှစ်ကုန်၍ တစ်နှစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိလေတော့သည်။

အာသာငမ်းငမ်းနှင့် အရကြိုးစားခဲ့သော အကွရာနှစ်လုံးနှင့် ဘွဲ့ယခု ရရှိပါပြီ။ ရရှိသောအခါ၌လည်း ထို‘ဘွဲ့ကြီး’ကို မည်ကဲ့သို့ အသုံးချရမည်မသိ။

ထိုအချိန်တွင် ‘ပညာ’သာမက ‘ကြင်ရာ’ပါစုံနေပြီ ဖြစ်၍ သားကျွေးမှုအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးနေပါသည်။

ကုန်သည်လုပ်ရန်ကလည်း အခါအခွင့်မသင့်။ ထို့ကြောင့်လခစားလုပ်ရန်ကိုသာ စိုင်းပြင်းရလေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကလည်း လုပ်ချင်တိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူမရ။ လျှောက်လွှာနှင့် ပူးတွဲတင်ရန် ထောက်ခံစာတွေကလည်း လိုသေးသည်။

တစ်နေ့သော် ထောက်ခံစာတောင်းရာ မြန်မာစာဌာနမှူးဆရာ ဦးအေးမောင်ထံသို့ လာခဲ့ပြန်သည်။ ဆရာဦးအေးမောင်က ထောက်ခံစာကို ရေးပေးပြီးနောက် ယုဒသန်ကောလိပ်တွင် မြန်မာနည်းပြဆရာ လုပ်မည်လောဟု မေးသည်။

“မောင်က ပညာရေးဘက် ဝါသနာထုံရင် ဒီအလုပ်ဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ”ဟု တိုက်တွန်းလေသည်။

“မြို့အုပ် ဝန်ထောက်စာမေးပွဲတွေကော ဝင်သေးသလား” ဟု မေးသည်။

“မဝင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီဘက် ဝါသနာမပါဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည်။ တကယ်စင်စစ်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ အလုပ်ကို ကျွန်တော် မနှစ်မြို့ပါ။ နောက်ဆုံး မလွဲသာ၍ လခစားလုပ်ရလျှင် ပညာရေးဘက်တွင် လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု အောက်မေ့ထားပါသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လိုသည်။ ကျူတာလောက်ကိုတော့ မမှန်းပါ။

“အေးလေ... ပညာရေးဘက်မယ် လုပ်ချင်ရင်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ ကောင်းသားပဲ။ စဉ်းစားဦးပေါ့” ဟု ဆိုလေသည်။

“လခက ဘယ်လောက်လဲ ဆရာ”

“လခကတော့ မများဘူး။ ငါးဆယ်လောက် ထင်တယ်။ ဒါက တစ်နေ့တစ်နာရီလောက် လုပ်ရမှာပဲ။ အပြင်မယ် အားတဲ့အချိန် တခြား အလုပ် လုပ်နိုင်သေးတယ်။ စာဆက်သင်ဆိုလည်း သင်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော့်အဖို့ စဉ်းစားနေရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ လက်ခံပါမည်ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ယုဒသန်ကောလိပ် ဗမာစာဌာနမှူး ဦးထွန်းဖေ နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အလုပ်စတင် ဝင်ရောက်ရလေသည်။

(၂)

ကျွန်တော်သည် ဥပစာတန်းမှ မြန်မာစာပေကို အဆင့်အတန်းမီမီ တက်ရောက်သင်ကြားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက် ကပြားများကို အောက်တန်းမြန်မာစာ (Lower Burmese) ကိုသင်ကြား ပေးရသည်။ အတန်းထဲ ကုလားကပြား၊ အင်္ဂလိပ်ကပြား၊ တရုတ်ကပြား တွေ စုံနေပါသည်။ အချို့ဗမာစကားကိုပင် ဟုတ္တိပတ္တိမပြောဆိုတတ်ကြပါ။ သူတို့ကို ဦးဖေမောင်တင် ရေးသားသော သူငယ်တန်းဖတ်စာကို သင်ကြား ပေးရပါသည်။

အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ကပြားပေါင်းစုံနှင့် ပြည့်နေပါသည်။ ရှေ့တန်း တွင် ကျောင်းသူများထိုင်လျက်၊ နောက်ဘက်တန်းများတွင် ကျောင်းသားများ

ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အချို့ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ကျွန်တော့် ထက်ပင် အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အားဖြင့်လည်းကောင်း ကြီးမားထွားကျိုင်းသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် တရားနှစ်ပွဲသုံးပွဲ ဟောပြောဖူးသော်လည်း စာသင်ခန်းထဲ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား ပရိသတ်ကိုကြည့်၍ ရင်ခုန်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်အားကိုတင်း၍ နာမည်စာရင်းကို ခေါ်ပါသည်။ အချို့ကလည်း ကူနွေရရပြန်ထူးကြပါသည်။ အချို့ကလည်း အသံကြောင် အသံသေးဖြင့် ဆရာသစ်ကို အကဲစမ်းကြသည်။

နာမည်စာရင်းခေါ်ပြီးသောအခါတွင် စာအုပ်ကြီးကို ပိတ်ပြီး ကျောင်း သူ ကျောင်းသား ပရိသတ်ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏အဖြစ်နေသောစာသင်ခန်းသည် ငြိမ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် အတော်အားတက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်တန်း ဖတ်စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုနေ့အဖို့ သင်ခန်းစာကား 'ရွှေစွန်ညို'ကဗျာဖြစ်ပါသည်။ စ၍ သင်ကြားပါပြီ...

“ရွှေစွန်ညို...”

ဘာလိုလိုဝဲတယ်”ဟု ကျွန်တော်က မြန်မာလိုဖတ်ပြပြီးလျှင် ထိုမြန်မာစာကို နားမလည်သော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့အား အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ဆိုပြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မြန်မာစာကို အင်္ဂလိပ်လိုသင်ပြနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် မြန်မာ စကားကို ကောင်းစွာ နားမလည်ကြပါ။

ပထမဦးစွာ 'ရွှေစွန်ညို'၏ နောက်ခံကားကို မိမိတတ်သလောက် မှတ်သလောက် ရှင်းလင်းပြောဆိုပါသည်။ ညဉ့်အခါတွင် မြန်မာကလေး များ ရွှေစွန်ညိုကဗျာကြပုံများကိုလည်း ပြောပြသည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်း သားတို့သည် အထူးပင်စိတ်ဝင်စားကြဟန် တူပါသည်။ အားလုံးပင် နားထောင်နေကြသည်။

ထို့နောက် စကားလုံးများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ပြသည်။ ပြီးလျှင် ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံး၏ အနက်ကို ရွတ်ပြပါသည်။

Golden brown kite.

Why are you hovering

ဤတွင် အခက်ကြုံရတော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်လက် ရွတ်ဆိုနေပါသည်။ သို့သော် နောက်တန်းပန်ချာပီ ပေါင်းထုပ်နှင့် ကျောင်း သားကြီးတစ်ဦးသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရွတ်ဆိုနေခြင်းကို ရပ်တန့်၍ သူ့ကိုလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဘာမေးချင်သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက် သည်။

“ကျွန်တော် ပထမဆုံးအပိုဒ်ကို နားမလည်လို့” ဟု သူက အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အင်း...ပြောစမ်းပါဦး...၊ ဒါလောက်ရှင်းပြနေတာတောင် နားမလည် ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်တာက ရွှေစွန်ညိုဆိုတဲ့စကားပါပဲ။ ရွှေလို လည်း ဆိုတယ်။ ပြီးတော့ ညိုတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရွှေဆိုရင် မညိုပါဘူး။ ညိုရင်လည်း ရွှေမဟုတ်လို့ဘဲ” ဟု ပန်ချာပီကျောင်းသားကြီးသည် တစ်လုံးစီ ရှင်းလင်းပြောဆိုပေရာ ကျွန်တော်သည် နားစိုက်ထောင်နေမိပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီစကားနှစ်လုံးက ဆန့်ကျင်နေပါတယ်...” ဟု ရှေ့ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသည့် ခြေသလုံးတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ဂါဝန်ဝတ် ကပြားမတစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ထောက်ခံနေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ အကျပ်ရိုက်နေပါသည်။ သည်လို မေးခွန်းမျိုးကို မျှော်လင့်မထားသဖြင့် အဖြေကို စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်သွားသည်။ အာ ခေါင်တွေခြောက်၍ နဖူးတွင်ချွေးများစို့လာပါသည်။ ငြိမ်သက်နေသည့် အထဲက တီးတိုးပြောသံ၊ ရယ်မောသံကလေးများသည် မသိမသာထွက်ပေါ် လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေပါသည်။ သို့သော် တစ်တန်းလုံးရှိကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံးတို့၏ မျက်လုံးအစုံပေါင်း

များစွာတို့ကား ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို သိပါသည်။

“ဒီစကားလုံးတွေကို စောစောက တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ပြီးပြောခဲ့တာပဲ” ကျွန်တော်သည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်ပင် စကားစပြောပါသည်။ မပြောလိုလည်း မဖြစ်တော့ပြီ။ ငြိမ်နေလျှင်အခြေအနေသည် ဆိုးသထက် ဆိုးလာပေလိမ့်မည်။

“ရွှေဆိုတဲ့စကားလုံးပါလို့ ဒီသတ္တဝါဟာ ရွှေရောင်လိုဝင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေဆိုတာ ချစ်စနိုးလို့ခေါ်တဲ့စကားမျိုးပေါ့။ ဥပမာ ရွှေမြို့တော်ဆိုပါတော့၊ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး ရွှေလိုဝင်းနေတယ်လို့ မဆိုလိုဘူး။ ဒါက အမြတ်တနိုးခေါ်တဲ့စကားပဲ။ ပြီးတော့ မန္တလေးမြို့ကို ရွှေမန်းမြို့လို့ ခေါ်တာလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးမြို့ဟာ ရွှေရောင်လို ဝါဝါဝင်းမနေဘူးဆိုတာ သိကြသားပဲ မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ သိပါတယ်ဆရာ”

“မန္တလေးမြို့ဟာ ရွှေရောင်လို ဝါဝင်းမနေပါဘူး”

“အင်မတန် ဖုန်ထူပါတယ်”

“မိုးတွင်းဆိုရင် ဗွက်ထူပါတယ်”

“လမ်းတွေကလည်း ကြမ်းပါတယ်”

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့၏ မန္တလေးမြို့ချီးကျူးသံများကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးကြားရပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိမိဇာတိမြို့ကို ဤကဲ့သို့ ထောမနာနေကြသည့်အသံများကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သည်ကို အသာထား၍ ‘ရွှေစွန်ညိုပြဿနာရှင်းရန်က အရေးကြီးနေသောကြောင့် စကားစကို ပြန်၍ကောက်ပါသည်။’

“အဲဒီလိုပဲ ‘ရွှေစွန်ညို’ဆိုပေမဲ့ ဒီစွန်ဟာ ရွှေရောင်လို ဝါဝါဝင်းနေတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒီစွန်ကလေးကို ချစ်စနိုးလို့ခေါ်တဲ့သဘောပဲ”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်မှ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများလည်း ငြိမ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီးလျှင် နဖူးမှချွေးများကို သုတ်၍ စာကိုဆက်သင်ပါတော့သည်။

(၃)

ယုဒသန်ကောလိပ်တွင် အောက်တန်းမြန်မာစာကိုသင်ယူသူ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ အတော်များပါသည်။ သူတို့ရေးသားသည့် စာစီစာကုံးများကို စစ်ဆေး ပြုပြင်ရသည်မှာ မသက်သာလှ။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသလောက် စာအုပ်အရေအတွက်ကလည်း များလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုစာအုပ်များကို ကျောင်းခန်းထဲမှာပင် စစ်ဆေး ပြုပြင် ပေးပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံလည်း အိမ်သို့ယူဆောင်လာရသည်။ အကြောင်း တစ်မျိုးတည်းကို ထပ်တလဲလဲဖတ်ရှုရသည်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်လည်းကောင်း ပါသည်။ သို့သော် ရေးပုံသားပုံများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတူဘဲ မရေးတတ် ရေးတတ်နှင့် ရေးသားစီကုံးထားသောစာများကို ဖတ်ရှုရသဖြင့် ရွှင်မြူးဖွယ် လည်းကောင်းပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသံကလေးများထွက်အောင် ပင် ရယ်မောမိပါသည်။

‘လ-တပေါင်း’ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာစီကုံးစေရာ အောက်ပါ တပေါင်းလအဖွဲ့မျိုးကိုဖတ်ရသော ကျွန်တော်သည် အဘယ်မှာလျှင် မရွှင်ပြုံးဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

‘တပေါင်းလဆိုသည်မှာ နောက်ဆုံးဖြစ်၍ နေမင်းအလွန်အိုက် သည်။ သို့ပေမဲ့ ညကျတော့ အင်မတန်ချမ်းပါသည်။ စာမေးပွဲနီးပြီ။ စာအံရသောကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်သည်။ မအိပ်ရသောကြောင့် ခေါင်းမူး သဖြင့် အတော်ပင် ပိန်သွားပါသည်။’

ဤစာပိုဒ်တွင် ဝစ္စပေါက်ထည့်ရမည့်နေရာ မထည့်ဘဲ၊ မထည့်ရမည့် နေရာထည့်ထားခြင်းကြောင့် ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို မရောက်ပုံကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုရသည်။ ထိုထက် နောက်ဆုံးဝါကျဖြစ်သော ‘ခေါင်းမူးသဖြင့် အတော်ပင် ပိန်သွားပါသည်’ဟူသော စာပိုဒ်၌ ‘ပ’နှင့်‘ဖ’ မှားသွားသည့် အတွက် အဓိပ္ပာယ်မည်မျှ လွဲသွားသည်ကို ရှင်းလင်းပြရာ တစ်တန်းလုံးပင် ထိန်းမရနိုင်အောင် ရယ်မောကြလေသည်။

‘မြို့ရန်ကုန်’ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားထားသည့်စံပြစာစီ စာကုံးကလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

‘ကဘာလုံးကြီးပေါ်တွင် ရန်ကုန်မြို့က အလွန်ပြောစရာကောင်း

ပါသည်။ ရွှေဒဂုံဖယား အလွန်လှပပါသည်။ နေထွက်သော အချိန် အခါတွင် ဝါဝင်းနေ၍ သာ၍လှပပါသည်။ မြို့ထဲတွင် လျှစ်ရထား တွေရှိ၏။ ဘကာတွေက ဒလိုင်ဘာတွေ အလွန်လျင်မြန်စွာ မောင်းသည်။ ကျွန်ုပ် အလွန်းဒရာ ကြောက်လန့်ပါသည်။ ခရီးသွား သောအခါ ထဝရဘုရားသခင်ကို စင်းစားရပါသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏စာသင်ခန်း’ဟု စာစီကုံးစေရာတွင် ဖွဲ့နွဲ့ထားပုံသည် အတု ခိုးဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

‘စာသင်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ခုံတွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်သူတွေက အရှေ့ဘက်မယ် ထိုင်ပါ၏။။ ကျောင်သာတွေက အနောက်ကထိုင်ပါ၏။ အချို့တစ်ဝက် ကျောင်းသားတွေ ဆို၏။ ကျောင်သူတွေကို ပြက်ရယ်ပါ၏။ ကျမတို့စိတ်ထား ကြယ်ပါ သည်။ ကျမတို့ ဆရာကလည်း သဘောကောင်းပါသည်။ အသက် သေးသေး ရှိပါသည်။ စကားများကို လှပစွာပြောဆိုပါ၏။ ကျမ အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ ဆရာအရွယ် ရှေ့ပါစေလို့ ခရစ်စမတ်မယ် ဆူတောင်လိုက်ပါ၏’

ကျွန်တော်သည် အဘယ်မှာလျှင် မပြုံးဘဲနေနိုင်ပါအံ့နည်း။ မြား မြောင်လှစွာသော စာစီစာကုံးစာအုပ်များကို စစ်ဆေးရသဖြင့် ငြီးငွေ့ ဖွယ်ကောင်းနေသည့်အထဲက အထက်ပါ စာစီစာကုံးမျိုးကို ဖတ်ရှုရသော အခါ၌လည်း ရွှင်ပြုံးမိပြန်သည်။ သို့သော် ထိုစာစီစာကုံးများကို စစ်ဆေး ရသည့်အလုပ်ကား မလွယ်ကူလှပါ။ အချို့စိတ်ကူးစိတ်သန်းရှိသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင် မရေးနိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝစ္စပေါက် အထားအသိုနှင့် စာလုံးပေါင်းများ မှားယွင်းနေမှုကြောင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ လွဲချင်တိုင်းလွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့နေရာများတွင်ကား မသုံးရ မည့်စကားလုံးကို သုံးထားပြန်၍ ဆိုလိုရင်းကိုမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေပြန် ပါသည်။ ကျောင်းသူတစ်ဦးက ‘ဆရာကိုကြိုက်ပါသည်’ဟု ရေးသားထား သည်။ စင်စစ်မှာ ဆရာအား ချစ်ကြိုက်သည်ဟု ဆိုလိုရင်း မဟုတ်မူဘဲ မိမိ၏ဆရာကို ချစ်ခင်လေးစားသည့်အကြောင်း ရေးသားခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ‘ဆရာအသက်ရှည်ပါစေ’သို့မဟုတ် ‘အသက် ရာကျော်ရှည်ပါစေ’ဟု

ဆိုရမည့်အစား 'ဆရာအရွယ်ရှည်ပါစေ'ဟု ရေးသား ထားပြန်သောကြောင့် ဆိုလိုရင်းသို့ မရောက်ဘဲ ရယ်ဖွယ်ကောင်း နေပါတော့သည်။ 'အသက် အရွယ်'ဟူ၍ ဖက်စပ်နေသော စကားလုံးမှ 'အသက်'ကို သုံးရမည့်အစား 'အရွယ်'ကို သုံးမိသောကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရ၍ ကျောင်းထွက်ခါစ ကျူတာပေါက်စကလေး ကျွန်တော့်အဖို့ မြန်မာစာတွင် ဝစ္စပေါက်အထားအသိုမှားသွားရုံနှင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ အလွန်ကွာခြားသွားတတ်ပုံ၊ စာလုံးပေါင်းမှားရုံနှင့်လည်း ဆိုလိုရင်းသို့ မရောက်နိုင်ပုံ၊ စကားအသုံးမှားလျှင်လည်း အလွဲလွဲအချော် ချော် ဖြစ်တတ်ပုံတို့ကို မြန်မာစကားကိုမှ ကောင်းစွာ မပြောတတ်သော ကပြားပေါင်းစုံ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရှင်းလင်းပြရသည်မှာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ပင်ပန်းလှသည်။

သည်အထဲက တစ်ခါတစ်ရံ ကတ်သီးကတ်သတ် မေးခွန်းများကို မေးမြန်းတတ်သော ကျောင်းသားများနှင့်တွေ့လျှင်ကား မျက်လုံးများပြာ၍ ရှေ့သို့ စကားမဆက်တတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရပါသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ၁၀ တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခါစများဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိအထင်ကြီးနေချိန်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ကထွက်လျှင် အရေးပိုင်လုပ် မည်။ တရားသူကြီးလုပ်မည်။ ပါမောက္ခလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော သွေးနထင်ရောက်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျူတာပေါက်စ သတ္တဝါကလေးကို နောက်စရာ၊ ပြောင်စရာလောက် အောက်မေ့နေကြသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်စကလည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် သူတို့လိုပင် အထင်ကြီးခဲ့မိ သည်။ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား၍ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုရပြီးသောအခါကျတော့မှ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ကျောင်းကျူတာလာဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကျဆင်းနေသောစိတ်ဓာတ်သည် ကျောင်းရောက်ခါစ တက်ကြွနေသော သူတို့၏စိတ်ဓာတ်နှင့်မယှဉ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သူတို့တစ်တွေကို ကြည့်၍သနားသည်။ "အင်း...မင်းတို့တစ်တွေ မာနကြီးနေကြ၊ အထင်ကြီးနေကြဦးနော်။ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းတို့လည်း ငါ့လိုဖြစ်လာမှပဲ"ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း ကရုဏာသက်မိသည်။

(၄)

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရိုးရိုး မြန်မာစာသင်တန်းများကို တက်ရောက်
သင်ပြရသည်။ ဆရာတစ်ဦးဦး အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်ကွက်လျှင်
သူ့နေရာတွင် အစားဝင်၍ သင်ပြရသည်။ ထိုသင်တန်းများ တက်ရောက်
သင်ကြားရခြင်းသည် ကပြားကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားမျိုးစုံကို အောက်တန်း
မြန်မာစာသင်ကြားသည်ထက် လွယ်ကူပါသည်။ မြန်မာစာကို မြန်မာလို
သင်ရသဖြင့် ဆိုလိုရင်းကို နားလည်အောင် ပြောဆိုသင်ကြားရန် မခက်လှ
ပေ။ ဦးပုည၏ ဝတ္ထုများနှင့်ကျည်းကန်ရှင်ကြီးမေတ္တာစာများကို သင်ကြား
ရသည်မှာ ပျော်စရာပင် ကောင်းလှပါသည်။ အချို့သောနေ့များတွင် ရိုးရိုး
မြန်မာစာသင်တန်းတွင် သင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် အောက်တန်း
မြန်မာစာသင်တန်းကို သွားရောက်သင်ပြရတတ်သည်။ ဦးပုည၏ စာနှင့်
သူငယ်တန်းဖတ်စာမှာ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာချင်တိုင်း ကွာနေသည့်ပြင်
သင်ပြပုံသင်ပြနည်းကလည်း တစ်မျိုးစီဖြစ်နေသောကြောင့် ထစ်ထစ်ငေါ့
ငေါ့ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ မြန်မာစာကို မြန်မာစကားဖြင့် နိုင်နိုင်နင်းနင်း
ပြောဆိုသင်ကြားလာခဲ့ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို သူငယ်တန်းဖတ်စာကို
အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုသင်ကြားရပြန်သောအခါ အရှိန်မရဖြစ်နေပါသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ စကားစရှာမတွေ့အောင်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သည်အထဲ
ကျောင်းသားထဲက ခပ်ကပ်ကပ် မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် ပို၍ဆိုပါသေး
သည်။

ကျွန်တော်က တစ်ခါက အတန်းထဲတွင် စကားလုံးရှာမတွေ့၍
အကျပ်ရိုက်ခဲ့ပုံကို ကောင်းကောင်းသတိရနေပါသည်။

ဦးပုညဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှ သူအိုမကြီးဝတ္ထုကို သင်ကြားခဲ့ပြီးနောက်
အောက်တန်းမြန်မာစာကို သင်ကြားရန် အတန်းတစ်ခုသို့ကူးခဲ့သည်။
အတန်းထဲတွင် ကပြားပေါင်းစုံ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် ကျွန်စီ
ကျွန်စီ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်စာရင်း စာအုပ်ကြီးကို လှန်၍
နာမည်များကို ခေါ်ယူမှတ်သားပြီးနောက် သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ကို ကိုင်
လိုက်သည်။ မျက်နှာထားကိုတည်တည်ထား၍ ငြိမ်သက်စွာနေရန်
ပြောလိုက်သည်။ တစ်ခဏခြင်းပင် ငြိမ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

“ငါ... တယ်ဟုတ်ပါလား” ဟူသော အတွေးဖြင့် အားတက်ပြီးလျှင် စာအုပ်ကို လှန်၍ စာစသင်ပါသည်။

စာကြောင်းများကို တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ဖတ်ပြီးလျှင် စာလုံးတစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ၏ အဓိပ္ပာယ်များကို ရှင်းလင်းပြောဆိုသွားသည်။ စာကြောင်း၊ စာပိုဒ်များကို ကောင်းစွာမမှတ်တော့ပေ။ အားလုံးပင် အထစ်အငေါ့မရှိ အဆင်ပြေစွာ သင်ပြသွားနိုင်သည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများလည်း ငြိမ်သက်စွာ မှတ်သားနေကြသည်။ သည်လိုဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော့်အား ဒုက္ခပေးမည့်စာကြောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

“မို့...ရှားသလား” ဟူသော စာကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အခက်ကြုံပါတော့သည်။ ‘မို့’ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မည်သို့ခေါ်ဝေါ်သည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပါသည်။ မသိမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ယခု အတန်းထဲတွင် စာသင်နေစဉ်တွင် ဖော်မရအောင် အမေ့ကြီးမေ့နေပါသည်။ ခက်ကပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကဲ့သို့ ဤစာကြောင်းကို သူတို့နားလည်အောင် သင်ပြနိုင်မည်နည်း။

“မို့...ဆိုတာ ဟင်းရွက် ဟင်းသီးတစ်မျိုးပဲ၊ အသားငါးမဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်သည် စကားမရှိ စကားရှာတွေ့ကရာတွေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ငြိမ်နေသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ အတန်းဆင်းရန် ၁၅ မိနစ်ခန့်လိုသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ သင်မည်ဟုဆိုကာ ဤနေရာတွင်ပင် ရပ်ထားရမည်လော။ သည်လိုလည်း မဖြစ်သေး။

“စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းတဲ့ နေရာများမယ် ပေါက်တယ်”

ကျွန်တော် စကားဆက်ပြန်ပါသည်။

“ဘယ်လိုနေပါလဲခင်ဗျာ...”

နောက်တန်းမှ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နဖူးတွင် ချွေးများစို့လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မြေဖြူခဲကိုကောက်ကိုင်ပြီးလျှင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် မှိုပွင့်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆွဲပြသည်။

“စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းတဲ့ နေရာတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ဆွေးမြည့်တဲ့နေရာမယ် ပေါက်တတ်သေးတယ်။ ဟင်းချက်စားရင်လည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်။ တို့ဗမာတွေကတော့ အဲဒီဟင်းကို အင်မတန်ကြိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှ မှိုပွင့်ကို ထောက်ပြရင်း လေမျှင်မပြတ် ပြောနေလေသည်။

“ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” ဟူသောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ကုတ်၍ စဉ်းစားသည်။ သိလျက်နှင့် ဘယ်အတွက်ကြောင့်များ အတန်းထဲကျကာမှ မေ့နေရသလဲ။ မိမိကိုယ် ကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ စိတ်အိုက်လှသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အိုက်စပ်နေပါသည်။

“စွတ်စိုတဲ့နေရာမယ် ပေါက်တယ်ဆိုတော့ မြက်ပေါ့” ဟူသော အသံ တစ်သံသည် အခန်းထောင့်မှ ထွက်လာပါသည်။

“ဟင်းချက်စားရတယ်လို့ ပြောထားတယ်။ မြက်ဘယ်ဖြစ်နိုင် မလဲ” ဟု ကျွန်တော်က လေချိုသွေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အတော် ပင် အခံရခက်နေပါ၏။

“ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရတာတော့ ထီးနဲ့တူတာပဲ” ဟု အင်္ဂလိပ်ကပြား ကြီးတစ်ယောက်က ထပြောလိုက်ရာ တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲရယ်မောလိုက် ကြသည်။

“ဟင်းချက်စားရပါတယ်လို့ ပြောထားသားနဲ့ ထီးဘယ့်နှယ်ဖြစ်နိုင် မလဲ။ မင်းတို့ထီးကို ဟင်းချက်စားသလားဟင်”

ကျွန်တော်သည် ရှက်စိတ်ကလေးများ ဝင်လာကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ နှင့်ပင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးမှန်းသိသော် ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်သည်။ တစ်တန်းလုံးလည်း ငြိမ်နေသည်။ သည်တော့ မှပင် ကျွန်တော်လည်း “မှို”၏အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရကို ရုတ်တရက် သတိရ လာပါတော့သည်။ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“မှိုကို Mushroom လို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ရင် Is mushroom dear?” ဟု ပြောဆိုကာ သက်ပြင်းချ

လိုက်သည်။ အတန်းထဲရှိ ရှေ့တန်းများမှ ကျောင်းသူများ သက်ပြင်းချသံများကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုခဏ၌ပင် အတန်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားရသည်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် စာအုပ်များကိုပိုက်ကာ အတန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

“မနက် မြန်မာစာကျရင် စာစီစာကုံးရေးရမယ်နော်...” ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သေးသည်။

ရှေ့ရေးကို ကျွန်တော်မမြင်ပါ။ ထိုနေ့သည် ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ပုလဲသင်္ဘောဆိပ်ကို ဂျပန်တို့ ဗုန်းကြံတိုက်ခိုက်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ ကျွန်တော်ကျောင်းသို့သွားသောအခါ တစ်ကျောင်းလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုနေ့ကစ၍ပင် ကျောင်းပိတ်လိုက်ရပါသည်။ ထိုကတည်းကပင် ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်နှင့်ဝေးခဲ့ရပါတော့သတည်း။

မန်းတင်

၁၉၅၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အတွဲ ၅၊ အမှတ် ၄။

လူဝင်လူထွက်

“မောင်...မောင်ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

လှကေသီက အလုပ်မှပြန်လာသောတင်စိုး၏ အပေါ်အကျိုကို ချွတ်ပေးရင်း မျက်နှာချိုကလေးနှင့် စကားစလိုက်လေသည်။

ညနေဆည်းဆာ အလုပ်မှအိမ်သို့ပြန်လာသည့် ခရီးရောက်မဆိုက် ဤလိုအခါကလေးမျိုး၌ ဖီးလိမ်းပြုပြင်ထားသော မယား၏ မျက်နှာတော် ချိုချိုပြုံးပြုံးကလေးနှင့်တကွ အပန်းကြီးလှသည် မဟုတ်သော လင့်လက်ထဲက စာအုပ်စာတမ်းကလေး ဆီးကြို၍ယူခြင်း၊ အပေါ်အကျိုချွတ်ပေးခြင်း စသည်တို့မှာ လင်ဖြစ်သူတိုင်းအဖို့ အဘယ်မျှလောက် ဟဒယနှလုံးအိမ်ရေခဲရေစိမ်ပေးလိုက်သည်နှင့်တူကြောင်း မယားရှိသူတိုင်း အရသာခံဖူးကြပေလိမ့်မည်။

ယထာဘူတအမှန်ကိုဆိုရလျှင် ထိုအလုပ်ကလေးများကား ကမ္ဘာဝါစာ နမူကာဝပ်စတေး တွတ်တီပါလီနှင့်မိန်းမတွေက ပလီကြကြောင်း အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်၊ လေးထောင်ထွာဝတ် မင်းယောက်ျား ရင့်မကြီးကိုယ်တိုင် မသိကြ၍မဟုတ်။ သိလျက်နှင့်ငိုက်၊ သိလျက်နှင့်ကြိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပမာတန္ဒူအားဖြင့်တော့ သုံးဦးစပ်ငါးပိဟု ခေါ်ခေါ်၊ ရေကျိုငါးပိ

ဟုဆိုဆို၊ ငါးတွေကို ဆားနှင့်ပက်၊ ပုပ်လောက်အောင်ထား၊ မိန်းမ
ယောက်ျားတွေ လက်နှင့်နယ်၊ ဖိနပ်နှင့်နင်း၊ မသန်ရှင်းကြောင်းတွေမိစေ
ကာမူ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ရေကျိုပြီး ငရုတ်ကြက်သွန်၊ ပုစွန်ခြောက်
အထောင်းကလေးနှင့် ပေါင်းထားလေတော့ ကောင်းလိုက်သည့် ငါးပိရေ၊
ပြေလိုက်သည့်အရသာ၊ လျှာပေါ်မှာ မျိုးမျိုးမျက်မျက် အတို့ကလေးနှင့်
ဖက်လိုက်က မနက်ပြန်ညပြန် ဗမာမှန်လျှင် ဘယ်သူမှမမုန်းနိုင်သည့်
အကောင်းဆုံးအာဟာရ ဟုကဲ့သို့တည်း။

ကမ္ဘာဦးအစ မဟာသမ္မတခေတ်မှသည် ယခုခေတ်သို့တိုင်အောင်
လိမ္မာပါးနပ်သော မယားဟူသမျှ ယောက်ျားဆိုသော လင်တွေ လင်တွေ
အပေါ်မှာ ဒါကလေးမျိုးတွေနှင့် ခိုင်းကောင်းအောင် လက်ကိုင်တုတ် လုပ်
ကြသည်။ သြဇာညောင်းအောင် ဆေးကောင်းတစ်လက်ပြုကြသည်။

မိန်းမောင်းသံခြောက်ပေါက်နှင့် လင်းကင်းပြကာ ဖွားလာသော
မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဘွား လူသတ်ခဲ့သော ငမိုက်သားတို့ပင် မယား၏
ထိုလိုဤလို လောကွတ်ချိုချိုတွေကြားမှာ ပြားပြားဝပ်၍ သားကလေး
သဖွယ် လူရောစိတ်ပါ ငယ်၍ငယ်၍သွားကြရသည်။ အနုသာသနာ့ သူရိုး
၏ဆုံးမပဲ့ပြင်ခြင်းကို ကလေးဆိုးကြီး မတတ်တတ်ကဲ့သို့ မျက်စိကလေး
တွေ ပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် ခံတတ်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မလှကေသီလည်း လိမ္မာပါးနပ်သော မယားကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေသည်။ သူ့အမေ မင်းကတော်ဟောင်းကြီး ပရော်ဖက်
ဆာဒေါ်ဒေါ်စု၏ မယားတက္ကသိုလ်မှ အော်နာရ ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပါသည်။
သူ့အဖို့ အထီးတည်းဟူသော လင်ဆိုသည့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်
ကို ပြုံး၍နိုင်နည်း၊ မဲ့၍နိုင်နည်း၊ ခွဲ၍သတ်နည်းဟူ၍ နှပ်နည်း၊ ချော၍
ဆွဲနည်း၊ နော့၍ကဲနည်း၊ မျက်ရည်ကလေးထုတ်၍ နှပ်ရှုတ်နည်း နည်းမျိုး
တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်၊ ရှစ်စပ်ကလယ်အောင် ပယ်ပယ်နယ်နယ် သင်လိုက်
ပြီး၍ မယားဂုဏ်ထူးတန်းအောင်မြင်သူကလေး ဖြစ်သည်။

သူ့အမေဒေါ်ဒေါ်စု လင်နိုင်ပုံတစ်ခုကို ဥပမာတင်ရလျှင် အရေးပိုင်
ဦးဖိုးရွက် အသက်သာသေ၍ လူ့ပြည်ကို စွန့်သွားရရှာသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ
တူးတူးခါးခါးခွန်းတုံ့ပြန်၍ နှုတ်လှန်ထိုးခဲ့ရဖူးသည်မရှိ။ ချိုချိုပြုံးပြုံး နှလုံး